

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

DE MAN MET HET ZWARTE MASKER

N° 2342

WEEKLIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

De man met het Zwarte Masker

HOOFDSTUK I

EEN GEDENKWAARDIG GESPREK

De maandelijksse soirée van Sir Archibald Probyn, Baronet, was die avond nog drukker bezocht dan gewoonlijk. Het echte, Londense seizoen was namelijk pas begonnen, en de grote aantrekkingskracht, die uitging van de schone, nog jonge echtgenote van het bekende Lagerhuuslid, werd dus nog vergroot door de omstandigheid, dat de gasten van de baronet elkaar wel veel te vertellen zouden hebben, na het tijdperk van reizen, vacantie, jagen en baden.

Het was eigenlijk een zonderling salon, dat van Sir Archibald. Hij wilde gaarne voor liberaal doorgaan en trachtte daarom in de fraaie kamers, die men wel zalen mocht noemen, van zijn groot

huis in Pall Mall al diegenen te verzamelen, die zich in een of ander opzicht naam hadden gemaakt: beroemde schrijvers zowel als componisten, staatslieden zo goed als operazangers, schilders en beeldhouwers.

Sir Archibald ging er prat op, dat men in zijn huis alle onderwerpen vrijuit en zonder enige restrictie mocht en kon bespreken. Het was dan ook volstrekt niets verwonderlijks, nu eens een professor in de geneeologie een soort lezing te horen houden over de merkwaardige opvattingen van vele Afrikaanse stammen, over de onheiligheid van tweelingen, dan weer een bekend sportman en tennisspeler een discussie te horen openen over forahand en back-

drive, topspin en dropshot.

Die bewuste avond was het onderwerp van die dames en heren, die genoeg hadden van het dansen, of er in het geheel niet aan gedaan hadden, van een gans andere aard. Men sprak, en tamelijk luid ook, in de hoekjes waar de palmen stonden, aan de whisttafeltjes en zelfs in de halfduistere winter-tuin, over een zaak, die in de laatste weken geheel Londen bezighield, ja zelfs met een soort van angst en vrees, begon te vervullen.

Men vertelde elkaar de laatste nieuwtjes uit de dagbladen, en sommigen, die dicht bij het vuur zaten, en bevriend waren met redactie-leden of verslaggevers, verhaalden opgewonden primeurs die grote bijval vonden.

De zaak is, dat er in de wereldstad in de laatste tijd enige zonderlinge misdaden waren bedreven, waarvan de daders nog niet waren ontdekt, ofschoon de politie wel enig spoor meende te hebben gevonden.

Onder de zèven miljoen Londenaren moest er één schuilen, die een wonderbaarlijke macht uitoefende over zijn medemenschen, een macht die hij misbruikte om zich te hunnen koste te verrijken.

Het is volstrekt noodzakelijk, tot beter begrip van hetgeen volgt, dat hier zeer in het kort moge worden herinnerd aan een paar van die gebeurtenissen, die destijds opzien hebben gebaard, en aanleiding gaven tot heftige polemieken. Want er waren zelfs Londenars, die niet wilden geloven, dat de bewuste misdrijven werkelijk het gevolg waren van hypnose. Ja, er waren er zelfs die zo ver gingen, te verzekeren, dat die zogenaamde misdaden uitsluitend het uitvloeisel waren van een verhitte fantasie, dat zij nooit hadden plaatsgevonden, en dat zij slechts verzonnen waren door lieden, wie het te doen was om reclame voor zichzelf te maken.

Achtereenvolgens vallen er de volgende feiten te vermelden: In de eerste plaats de zonderlinge ervaringen van een zekere rijke leegloper, Brigges geheten, die in een besloten gezelschap

een groot bedrag met gokken had gewonnen, terwijl hij anders steeds verloor, en zich dit bedrag op een even eenvoudige als schrandere wijze had zien ontfutselen door geheimzinnige misdadigers, zonder dat hij er zelf later enige notie van had. Het enige wat hij wist, was, dat hij uit een zware slaap plotseling was wakker geschrikt en toen bevond, dat hij niets meer bezat van het gewonnen bedrag, dat hij toch in zijn portefeuille had gehad, toen hij het bewuste huis verliet. Daarop volgde bijna aanstonds de zaak van Joseph Goldmayer, een bekend speculant, die aan de beurs een verwonderlijke paniek veroorzaakte, waarvan hij echter zelf het slachtoffer werd. Hij toonde een telegram, waarvan niemand naderhand de juiste herkomst kon vaststellen, maar dat van grote invloed was op de koers van zekere effecten. Die koers zakte plotseling in, zoals men dat met een vakterm noemt, de papieren vlogen letterlijk weg voor een bespottelijke prijs, maar enkele minuten voor beurssluiting steeg door een even raadselachtig bericht, en niemand wist eigenlijk goed te zeggen op welke wijze, de koers weer tot haar voormalig niveau, en wéér moest het die geheimzinnige macht geweest zijn die hier in het spel was, en die in enkele uren aan de baisse en de hausse van dit effect, een burgermans fortuintje had verdiend, door de papieren op te kopen toen zij schier niets meer waard waren en ze een ogenblik later met reusachtige winst van de hand te zetten.

Het derde geval betrof dat van Irwin Tucker, en dat was zeker wel het raadselachtigste en daarbij ook het misdadigste feit. Om te beginnen worde hier opgemerkt, dat dit het eerste geval was van de Luipaard, welke naam de volksmond al spoedig gegeven had aan de zonderlinge, geheimzinnige personage, die zijn slachtoffers op dezelfde wijze besprong als zulk een roofdier. Rafles had zich hiermede bemoeld. Dit bleef voorlopig onbekend aan de politie, maar blijkens de memoires van Charles Brand, de onafscheidelijke vriend van de Grote Onbekende, zijn er alle re-

denen om te vermoeden, dat de Luipaard reeds toen maar al te goed wist, wie hem bij die gelegenheid zo danig in de wielen reed.

Hoe dit ook zij, in ieder geval kwam bij het geval Irwin Tucker al iets vast te staan, en dat was het huis, of althans een van de huizen, waar de Luipaard zijn vallen uitzette en zijn slachtoffers in gehypnotiseerde staat, tijdelijk opsloot. Het was een zeer oud huis in het noorden van de stad, schier het enige overgeblevene van dat soort in een wijk, waar men alle oude huizen begon af te breken, om ze te vervangen door moderne villa's en flats. Raffles ontdekte dit huis, stelde anoniem de politie op de hoogte, men onderzocht het gehele huis, dat bewoond werd door een zekere Dawes met diens oude bediende Drexler, vond echter niet de minste aanwijzing, die recht zou geven tot ingrijpen en moest zich nolens volens terugtrekken. Raffles was dus wel genoodzaakt het werk zelf over te nemen, met het gevolg dat hij in doodsgevaar geraakte, in gezelschap van Brand die hem had vergezeld. De beide vrienden hadden het slechts te danken aan de tussenkomst van James Henderson, hun stoutmoedige chauffeur, dat zij in dat sombere, eeuwenoude huis niet een afschuwelijke dood vonden.

Raffles ontsnapte echter slechts aan de dood om regelrecht in de armen te lopen van de politie, die door een noodlottig toeval juist met een grote patrouille-auto voorbij het huis kwam rijden. Met hem werd Drexler, de bediende gearresteerd, en tevens ook de chauffeur Henderson en Charles Brand. Op weg naar het politiebureau echter wist het drietal te ontsnappen. Drexler verging het heel anders. Hij kwam op een even zonderlinge als vreselijke wijze om het leven.

Want die Drexler was een verrader, en had het besluit genomen, als getuige van de Kroon tegen Dawes, en dus natuurlijk ook tegen diens principaal, de Luipaard op te treden. Hij kwam daar echter niet toe. Toen hij wilde gaan spreken, voor de Commissaris van Politie, werd hij, door een

openstaand getralied venster heen vermoord met behulp van een vergiftigde doorn, die met een blaasroer was afgeschoten, waarschijnlijk van het dak van een schuur aan de overzijde van een smal steegje, dat het politiebureau van die schuur scheidde.

Men zocht vruchteloos naar de moordenaar. Drexler had niet kunnen spreken. De politie was dus nog even ver. Alles wat zij bereikte in deze zaak was, dat het oude huis nu voortaan voor de Luipaard onbruikbaar was geworden. Maar dat hem dit weinig deerde, dat hij tal van soortgelijke huizen moest hebben, bewezen reeds de volgende dagen, want men hoorde toen opnieuw van wonderlijke uitstapjes van rijke dames en heren, die plotseling een slaperig gevoel kregen, niet meer beseften wat zij deden, dan weer ontwaakten en ontlast bleken te zijn van wat zij aan kostbaarheden bij zich hadden gehad.

Zover was men thans. Natuurlijk deed de politie het onmogelijke vat te krijgen op de geheimzinnige hypnotiseur of wat hij dan anders mocht zijn, telepaath, magnetiseur, fakir.

Het was over deze wonderlijke zaken dat men reeds geruime tijd gesproken had in de grootste salon van de drie waarin Sir Archibald zijn gasten placht te ontvangen, toen Alwin Clifford, de bankier, met zijn vrouw Margie binnentrad. Hij was een korte tamelijk corpulente, zeer donkere man van een jaar of vijf en veertig, die zich reeds een zekere naam had gemaakt door vrij gewaagde speculaties, die echter nog steeds in zijn voordeel waren afgelopen. Zijn vrouw stak een hoofd boven hem uit, en besteedde blijkbaar zeer veel zorg aan haar toilet. Heur haar was kunstmatig geverfd, en van een opvallend lichte strokleur. Om de hals droeg zij een driedubbel snoer van de prachtigste diamanten die men zich kan voorstellen en men hoorde reeds onderdrukte gillets van bewondering en afgunst slaken.

Maar de vrouw des huizes was onmiddellijk op de echtgenote van die invloedrijke bankier togetreden, vatte haar bij de handen, en zei, luid genoeg

om het enige meters verder te kunnen horen:

— Maar mijn lieve Margie waar blijf je toch? Ik heb je zo vreselijk gemist. Lieve schat, wat draag je daar prachtige diamanten. Aardig van je, dat je ze ons eens laat bewonderen.

— Het had maar weinig gescheeld, liefste, of er was niets te bewonderen geweest, zei Mrs. Clifford met een pruimenmondje en een klagend stemmetje. O het is verschrikkelijk, ik ril als ik er aan denk, en ik ben geloof ik, heel onverstandig geweest dat snoer vanavond aan te doen. Alwin heeft er tachtig duizend dollars voor moeten betalen.

De omvang van het bedrag deed iedereen tot in de verste hoeken opzien want de vrouw van de bekende bankier had een zeer doordringend stemgeluid en vond het volstrekt niet noodzakelijk dat te dempen.

Men begon onmiddellijk om haar heen te dringen, in de hoogste mate nieuwsgierig, maar Lady Georgine Probyn, de vrouw van de bekende onmiddellijk hare vriendin naar een sofa in het midden van een der langste wanden, trok haar daarop naast zich neer, en zei haastig:

— Wat bedoelde je eigenlijk? Er is toch niets met je prachtige collier gebeurd? Vertel het ons direct. Wij praatte al bijna over niets anders meer dan over die vreselijke man, die zo geheimzinnig onze juwelen steelt, zonder ooit een inbraak te behoeven ondernemen.

— Ja vertellen. Zeg het ons gauw. Wat is er gebeurd? Werd er van alle kanten geroepen, terwijl zich aanstonds een halve cirkel vormde om de beide vrouwen, die daar naast elkaar op de sofa waren gezeten en die een levendig contrast met elkaar vormden. Margie Clifford met haar stroblond, Lady Georgine met haar gitzwart haar.

Maar de vrouw van de bankier liet zich niet lang bidden, en begon dadelijk, met een schichtige beangste uitdrukking in haar fletsblauwe ogen:

— Je moet dan weten dat Alwin en ik eergisteren naar de Grote Opera van Covent Garden zijn geweest. Je weet dat we voor dit seizoen een loge heb-

ben gehoord. Nu, ik had voor de gelegenheid, mijn diamanten snoer aangedaan dat ik pas onlangs van Alwin had gekregen. We bleven tot het allerlaatst. Natuurlijk waren we met de auto gekomen en Simpkinson, onze chauffeur, moest zoals je wel begrijpt in de file wachten. Het is erg vervelend als je zo lang in de vestibule moet staan. Daar schijnt niets aan te doen te zijn. U moest daar eens iets van zeggen in het Lagerhuis, Sir Archibald.

— Ik beloof het u plechtig, mevrouw antwoordde glimlachend de gastheer die met nog enige andere heren, waaronder ook de vice-president van de Windsor-Club, Lord Aberdeen zich bevond vol aandacht stond te luisteren.

— Verder nu, vertel toch verder Margie drong Lady Georgine ongeduldig aan. Zie je niet dat wij tintelen van ongeduld?

— Nu dan, Alwin en ik stonden in de vestibule te wachten, tot onze naam zou worden afgeroepen door de portier die bovenaan de trap stond, en zich de namen liet toeroepen door de chauffeurs die kwamen aanrijden. Langzamerhand dunde het wachtende publiek. En terwijl ik daar zo stond, kreeg ik plotseeling een heel eigenaardig gevoel over me. Het was net, alsof er een paar ogen strak op mij gevestigd werden. Ik keek rond in de vestibule, waar al enige lampen werden gedoofd, en ik zag hier en daar nog pratende groepjes maar niemand die speciaal op mij scheen te letten, en toch werd dat gevoel sterker, alsof twee grote doordringende ogen strak naar mij keken, ogen die telkens wat naderbij kwamen, tot ik ze vlak voor mij meende te zien, zo dichtbij dat ik het haast uit schreeuwde van angst.

— Zag je niets dan die ogen? vroeg Lady Georgine die een beetje bleek was geworden. Zag je geen man, geen gezicht?

— Niets dan de ogen zag ik. Dat was juist het akelige. Het was alsof ze in een soort nevel zwommen, een goudachtige mist. Ik kan het je zo moeilijk beschrijven. De ogen zelve waren heel groot, wijdopen gespalkt, groenachtig

met heel grote starende pupillen. Ik wilde heus hard gaan gillen maar het was me onmogelijk en toen gebeurde er al gauw iets anders. Ik hoorde een stem, zo duidelijk als ik zoëven de jouwe hoorde, die vlak aan mijn oorscheen te fluisteren: « Zeg aan uw man dat gij uw robijnen ring in de loge hebt verloren. Zeg hem dat hij er naar moet gaan zoeken ». Nu moet je weten dat ik die avond mijn robijnen ring vergeten had aan te doen. Maar dat wist Alwin niet. Hij had er waarschijnlijk ook niet op gelet.

— En, wat deed u? vroeg een der luisterende dames ademloos.

— Ik moest. Ik kon niet anders. Ik kon mij er onmogelijk tegen verzetten, antwoordde Mrs. Clifford klagend. Het was eruit voordat ik het besepte. Ik zei precies wat die stem verlangde tegen Alwin, maar ik vond het heel gek dat mijn eigen stem klonk, alsof een ander de woorden had gesproken. Maar het moet heel natuurlijk zijn geweest want Alwin ging dadelijk. Is het niet waar, mannie?

— Ik twijfelde geen seconde of je was de ring werkelijk in de loge kwijtgeraakt, bevestigde de bankier, die naast de gastheer stond, met Lord William Aberdeen aan zijn linkerzijde, die geen woord van het gesprokene scheen te willen missen.

— Ga voort, Margie, ga toch voort, drong de gastvrouw aan. Het is ongeloflijk opwindend. Wat deed je, toen Alwin wegging?

— Wel, hij was nog nauwelijks aan de voet van de grote trap, of ik hoorde weer dezelfde fluisterende stem aan mijn oor die zei: « Ga nu de trappen af van het terras, sla dadelijk links af, en stap in de auto, die geparkeerd staat voor de lunchroom van Giles ». Die laatste woorden hoorde ik al als door een dikke deken, zo dof werd het in mijn hoofd. Ik voelde een zonderling gonzen. Maar ik weet absoluut zeker dat die woorden gesproken zijn, ik hoor ze nog herhaaldelijk, maar ik weet ook dat ik al half bewusteloos was, voor ik iets deed...

— Vreselijk.

— Ontzettend.

— Het is om niet te geloven.

Al deze uitroepen klonken door elkaar, en de heren keken elkaar veelbetekenend aan, terwijl de dames bleek en zenuwachtig op elkaar drongen.

— U ging dus de trap af, wist u dat zelf nog?

Het was Lord Aberdeen, die de vraag had gesteld, en allen keken heel even op naar zijn rijzige gestalte en zijn krachtig getekend, edelbesneden gelaat.

— Neen mylord, ik zeg u dat toen alles mistig en dof in mijn hoofd werd. Maar ik moet het gedaan hebben. En ik zou ook vast en zeker in die auto voor de lunchroom van Giles zijn, als er niet iets gebeurd was...

— Wat dan? vroegen tegelijkertijd enige dames met uitgerekte halzen en uitpuilende ogen.

— Ik moet halverwege de terrastreden gestruikeld zijn over mijn eigen shawl, die ik los over de arm hield, want het was erg warm. Ik viel, en ik moet mij lelijk hebben bezeerd. Ik ben toen ook zeker helemaal buiten kennis geraakt, want pas later hoorde ik dat de portier, die mij heel goed kende, verschrikt was toegelopen. Hij bracht mij met behulp van een suppoost dadelijk weer naar binnen, men ging mijn man halen, die met een ouvreuse de hele loge had doorzocht, en toen haalde de portier zelf onze auto uit de file. Natuurlijk hoorde ik dat pas later; ikzelf weet er volstrekt niets van. Van mijn struikelen heb ik zelfs geen notie meer.

Het bleef geruime tijd stil, en toen hoorde men allerwege mompelen:

— Ongeloflijk. Merkwaardig. Dan bent u op het nippertje ontsnapt. Wie weet wat er gebeurd zou zijn, als u alleen in die auto was gaan zitten?

— Ik mag er niet aan denken, zei Margie Clifford huiverend, terwijl zij de handen voor het gelaat sloeg.

— En ik zou u dringend willen aanraden, mevrouw, erg voorzichtig te zijn, en in de eerste tijd dat diamanten halsnoer niet vaak te dragen.

Het was wéér Lord Aberdeen, die op waarschuwendende toon deze woorden had gesproken.

HOOFDSTUK II

EEN AANBOD VAN JOHN RAFFLES

Het was de volgende dag, omstreeks half drie in de namiddag, toen er een taxi stopte voor het fraaie, grote huis, hetwelk de Cliffords bewoonden in Park Lane, de fraaie, brede straat, die langs Hyde Park loopt.

Er stapte een goed gekleed heer uit, die een paar woorden wisselde met de chauffeur, die even aan zijn pet tikte en met het hoofd knikte.

Terwijl de auto bleef wachten, liep de heer dwars het brede trottoir over, betrad de stoep, en belde aan.

Een huisknecht, in een groene uniform met vergulde knopen, opende de deur voor hem, en keek hem even vragend aan. De bezoeker was goed gekleed, dat zag hij aanstonds, maar het was toch nog wel wat vroeg voor een visite.

De ander had echter reeds een kaartje te voorschijn gehaald, gaf dit de bediende, en zei met een zwak buitenlands accent:

— Geef dit kaartje aanstonds aan mijnheer Clifford, en zeg hem dat ik hem gaarne zou spreken over een dringende zaak, die geen uitstel kan lijden. Zeg er bij dat het mij aangenaam zou zijn, als mevrouw Clifford mij te woord zou willen staan, als haar echtgenoot soms reeds naar de beurs mocht zijn gegaan.

De huisknecht wees de bezoeker zwijgend een plaats aan op een der fraai gebeeldhouwde banken die in de vestibule stonden, keek hem nog even onderzoekend aan, en ging toen de brede, zwaargebeeldhouwde eikenhouten trap op, die in het midden van de vestibule begon, en zich ter hoogte van de eerste verdieping splitste, naar rechts en naar links.

Hij bleef slechts kort weg, en zei, halverwege de trap:

— Mijnheer Clifford heeft enkele minuten voor u. Tenminste wanneer het

werkelijk van groot belang is. Mijnheer is een weinig gehaast.

— Begrepen, antwoordde de bezoeker glimlachend. Ga mij maar voor.

Beiden bestegen de trap, de bezoeker volgde de huisknecht over een vrij brede en goedverlichte gang tot de man stilstond voor een hoge, dubbele deur, deze opende, de ander liet voorgaan, en toen de deur zacht weer dicht deed.

Midden in het ruime vertrek dat door drie hoge ramen verlicht werd stond Alwin Clifford met het visitekaartje in de hand. Hij nam de bezoeker scherp op, en zei toen, met een zweem van verwondering in zijn stem:

— U is David Lafonte?

— Zo is mijn naam mijnheer.

— Fransman?

— Inderdaad.

— Uw kaartje vermeldt uw functie: particulier detective. Ik kan mij echter onmogelijk voorstellen wat u hier kan hebben gevoerd. Voor zover ik weet heb ik nooit iets uitstaande gehad met de Parijse politie.

Mijnheer Clifford glimlachte even bij dit grapje, maar de bezoeker scheen het een onaangenaam lachje te vinden, hoewel hij hiervan niets liet blijken. Hij ging rustig voort:

— Ik zou u natuurlijk niet komen storen mijnheer Clifford, en u beroven van uw kostbare tijd, als het niet een ernstige zaak betrof die u na ter harte moet gaan. Ik zal kort zijn. Ik kom u mijn diensten aanbieden inzake de aanslag, waarvan mevrouw uw echtgenote onlangs het slachtoffer is geweest. Ik bedoel de poging, om haar te beroven van hare juwelen na haar bewusteloos te hebben gemaakt.

Het gelaat van mijnheer Clifford had tot op dat tijdstip niet zeer vriendelijk gestaan, eerder een weinig ongeduldig, maar nu werd het bepaald wantrouwend. Het was echter duidelijk

te zien dat hij zijn best deed, dat niet te laten blijken.

Hij nam zijn bezoeker met een snelle blik nog eens op, en zei toen, de schouder ophalend:

— Mijn waarde heer dat is toch achter de rug. Wat kan het voor nut hebben mij uw diensten aan te bieden, terwijl onze eigen politie, die toch zeker over knappe koppen beschikt heeft moeten verklaren dat zij machteloos staat.

— Van de voortreffelijkheid uwer politie heb ik niet alleen gehoord mijnheer Clifford maar ik heb ervaring van haar slimheid en schranderheid. Maar juist het feit dat zij hier staat voor een « non possumus »...

— Waarvoor staat zij? vroeg Clifford die niet sterk scheen te zijn in het latijn.

— Zij is genoodzaakt mijnheer Clifford te moeten verklaren « wij zijn machteloos » antwoordde de bezoeker met een glimlach. Welnu ik geloof te weten dat ik zal kunnen doen geheel alleen wat zij niet kan doen misschien juist door haar aantal.

— Maar wat valt er nog te doen herhaal ik riep de bankier uit met een zeer duidelijke blik op de pendule.

— Wel een herhaling te voorkomen mijnheer Clifford.

— Verklaar u duidelijker, mijnheer. Mijn tijd is beperkt. Gij vermoedt dus dat de aanslag op mijn vrouw herhaald zal worden?

— Misschien niet in het bijzonder op uw vrouw, maar dan toch op andere Londenaren. En zeker ook op uw echtgenote, als zij zich nog eens met haar juwelen in het openbaar vertoont. In ieder geval behoort gij toch zoveel burgerzin te hebben dat gij de autoriteiten steunt bij hun pogingen om die geheimzinnige misdadiger te ontdekken, die reeds een klein fortuin moet hebben bijeengegaaard.

— Gij bedoelt de « Luipaard », vroeg Clifford die onrustig scheen te worden.

— Precies.

— Ga verder mijnheer. Ik moet zeggen, dat gij mij nieuwsgierig gemaakt hebt. Wat beoogt gij eigenlijk?

— Dat zal ik u dadelijk verklaren.

Ik kom u het voorstel doen, mevrouw uw echtgenote nogmaals naar een of andere cocktail-party of een diner te laten gaan, met haar diamanten halssnoer aan. Wel verre van dit geheim te houden, zou men dit door een kleine entrefilet in de bladen bekend kunnen maken. De Luipaard zal door dat bericht worden aangetrokken als het ijzer door de magneet. Wat hem de eerste keer louter door toeval mislukt is dat zal hij de tweede keer beter voorbereiden. Het halssnoer van uw vrouw moet speciaal daarom zoveel waarde voor hem hebben, omdat het, indien mijn inlichtingen juist zijn pas is ontworpen. Er bestaan nog geen beschrijvingen van. Het is door hoogstens twee of drie handen gegaan. Kortom het zal niet zo moeilijk zijn, het in zijn geheel, of wel in onderdelen van de hand te doen.

De ogen van de bankier waren onafgebroken op het gelaat van zijn bezoeker gericht naar wiens woorden hij zwiingend luisterde. Hij knikte alleen maar even met het hoofd. En Lafonte vervolgde:

— Welnu, ik stel verder voor, de Luipaard uit zijn tent te lokken maar hem daarbij goed in het oog te houden.

— Maar niemand kent hem riep Clifford uit. Niemand heeft hem ooit gezien.

— Dat is zo, maar ik geloof dat ik een goede kijk heb op hypnotiseurs van zijn soort, antwoordde Lafonte bedaard. Ik zou uw vrouw geen moment uit het oog verliezen, haar niet meer dan enkele meters van mij laten gaan, en tenslotte zou ik hem ontdekken, en zijn plannen dwarsbomen, hem aan de politie kunnen uitleveren en zo een einde maken aan zijn schrikbewind.

— Ja ja, dat klinkt heel mooi, zei Clifford als in gedachten verdiept. Maar vertel mij eens hoe gij het zoudt willen aanleggen, om op onopvallende wijze voortdurend in de nabijheid van mijn vrouw te blijven?

— Wel, ik zou als chauffeur haar auto kunnen besturen, antwoordde Lafonte rustig.

— Zo... zo... en als die natuurkond

probeerde ook u onder zijn macht te krijgen? vroeg de bankier spottend.

— Ik geloof niet, dat hem dit zou lukken, mijnheer Clifford.

— Maar wij zijn nog niet aan het einde van uw voorstel. Wat zou er dan volgens u moeten gebeuren wanneer het eens werkelijk bleek, dat die vent mijn vrouw weer gevolgd was, en haar wilde dwingen, in een andere auto te stappen?

— Wel, dat zou ik rustig toelaten, maar ik zou wel zorgen, dat die auto dan onmogelijk meer aan mijn aandacht kon ontsnappen. Ik heb betrouwbare assistenten, die mij op enige afstand zouden volgen, per auto of per scooter, en die op een enkele wenk van mij die auto zouden nagaan. Zij zouden de plaats opnemen waar zij bleef, en dan is de kous af.

Lafonte zweeg, en Clifford, op zijn voetzolen heen en weer wiebelend, bleef hem nog even strak aankijken.

Plotseling scheen hem iets in te vallen. Hij vroeg:

— Hoeveel dagen zoudt gij nodig hebben voor uw voorbereidselen?

— O, één dag is ruimschoots voldoende.

— Luister dan. Overmorgen is er een soirée bij Lady Bunbury. Mijn vrouw en ik hebben een uitnodiging. Morgenochtend kan er een berichtje in de grote bladen staan over de juwelen, die mijn vrouw zal dragen. Ik heb echter een bezwaar. Als ik mijn vrouw vergezel, zal die kerel misschien niet voor de tweede maal hetzelfde foefje durven uithalen. Hij moet begrijpen, dat ik mijn vrouw in geen geval meer zou verlaten, om zogenaamd weggeraakte ringen te gaan zoeken. Hoe denkt gij daarover?

— Wel, er is natuurlijk geen sprake van dat gij naar dat feest moogt gaan, zei Lafonte bedaard.

— Ik zou in hetzelfde berichtje doen opnemen, dat gij wegens een lichte verkoudheid of zo iets verhinderd zijt, uw vrouw naar het feest van Lady Bunbury te vergezellen.

— Ja, dat lijkt mij heel gemakkelijk. Maar beseft gij wel dat ik mijn vrouw

wellicht aan grote gevaren blootstel?

— Ik sta er voor in, mijnheer Clifford, dat mevrouw uw echtgenote niet het minste gevaar heeft te duchten. Niet alleen zullen mijn vrienden daarvoor waken; maar de Luipaard is niet de man, die zijn slachtoffers doodt, of zelfs maar mishandelt. Dat doet hij alleen maar met degenen die hem durven weerstaan.

De koolzwarte ogen van de kleine bankier vestigden zich opnieuw doordringend op het gelaat van zijn bezoeker. Toen raadpleegde hij opnieuw zijn horloge en zei haastig:

— Ik heb nu waarlijk geen tijd meer waarde heer Lafonte. Maar ik neem uw voorstel aan. Gij zult overmorgen als chauffeur onze wagen besturen. Ik kan natuurlijk informatie over uw persoon inwinnen?

— Spreekt van zelf, mijnheer Clifford. Vraag maar aan de Parijse Commissaris van politie, hoe hij over David Lafonte denkt.

— Dat zal ik niet nalaten.

— Maar waar stelt gij u eigenlijk voor, dat de Luipaard zijn poging zou kunnen wagen, ditmaal?

— O, dat kan hij overal doen. Tot in een volle feestzaal toe.

— Wat!?! Denkt u dat die man zich onder de gasten zal begeven? riep Clifford verschrikt uit.

— Dat is voor iemand als hij al heel gemakkelijk, luidde het bedaarde antwoord. Hij noodzaakt eenvoudig iemand die een kaart ontving, hem die af te geven, niet met ruw geweld, alleen maar door de oplegging van zijn ijzeren wil. Ik geloof dat de kaarten van Lady Bunbury zelden op naam worden gesteld. Iedereen kan dus met zulk een kaart haar huis binnenkomen. Hij kan mevrouw Clifford daar eenvoudig gebieden in een donkere nevenzaal te gaan, in een verlaten buffetzaaltje, ja zelfs naar het donkere park dat zich achter het huis uitstrekt, om haar daar te be-roven.

Mevrouw Clifford mag dus niet uit het oog verloren worden zolang zij in de balzaal is en een paar van haar vriendinnen moeten nauwlettend acht

op haar geven en er voor waken, dat zij geen ogenblik alleen blijft. Dat moet zo blijven tot zij de zaal verlaat. Zij moet door de zoon van Lady Bunburry minstens tot aan de tuindeur vergezeld worden. De rest is mijn zaak.

— Zo, zo, ja, ja, de rest is uw zaak, herhaalde Clifford mompelend en als in gedachten verzonken. Toen greep hij eensklaps de hand van de Franse detective schudde die met kracht en zei hartelijk:

— Zo blijft het dan afgesproken. Gij moet met mij inzien, dat de zaak tamelijk gewaagd is, maar ik durf het toch wel aan. Mijn vrouw, al is ze ook wat nerveus, zal wel voor de onderneming te vinden zijn.

— Daar rekende ik ook op, mijnheer Clifford. Overmorgen 's avonds om acht uur zal ik komen, gij zult zorgen dat de livrei van uw chauffeur gereed ligt, en wat er dan nog te bespreken valt, zullen wij dan doen. Maar één ding stel ik als zeer bepaalde voorwaarde, mijnheer Clifford, gij moet met niemand, en wel in de allerlaatste plaats met de politie over deze kleine onderneming spreken.

— O, dus ook niet met de politie?

— Minder dan met wie ook. Bedenk dat de Luipaard een zeer sluw en wantrouwend heerschap is. Hij heeft in de laatste dagen een paar mislukkingen moeten incasseren...

— Jawel, jawel, dat meen ik mij te herinneren; door toedoen van een zekere,

wacht eens even, hoe was toch weer zijn naam? Van een zekere John Raffles.

Heel even flitsten de onder hun wenkbrauwen verborgen ogen van de bezoeker, heel even trokken zijn lippen en toen antwoordde hij bedaard:

— Ik heb gehoord dat dit verteld wordt, mijnheer Clifford. Ik zelf betwijfel het. Maar hoe het ook zij, de Luipaard is op zijn qui vive, en wantrouwend geworden. Tot overmorgen acht uur dan, en ik zeg u dank voor de wijze, waarop gij mij wilt helpen, Londen te bevrijden van een ware plaag.

Een korte buiging als groet, en Lafonte verliet het vertrek.

Deze kon het huis nog nauwelijks verlaten hebben, of Clifford griste naar zijn telefoon, en liet zich onmiddellijk met Scotland Yard verbinden, of om juist te zijn, een van de tien nummers waarover dat gewichtig instituut te beschikken heeft.

Hij sprak snel en opgewonden gedurende bijna een kwartier, legde toen de hoorn met een zucht van verlichting op de haak, begon met ongeregelde stappen het vertrek op en neer te lopen, en bromde tenslotte voor zich heen:

— Als hij het was, als hij het werkelijk geweest is, zoals ik vermoed, dan komt mijnheer John Raffles van een koude kermis thuis ditmaal. Dat zal hem leren zijn neus niet te steken in zaken die hem niet aangaan.

HOOFDSTUK III

TOEBEREIDSELEN TOT DE STRIJD

Nog dezelfde dag informeerde mijnheer Clifford persoonlijk naar David Lafonte. Het kostte hem een telegram met betaald antwoord naar Parijs. De hoofdcommissaris van politie in de Franse hoofdstad deelde hem niets dan goeds mede van Lafonte. Mijnheer Clifford begon te wankelen.

Zou hij zich toch vergist hebben?

Op de dag van het feest ten huize van Lady Bunburry, die niet minder dan ruim tweehonderd gasten had genodigd, was mijnheer Clifford zeer zenuwachtig. Omstreeks tien uur kwam een inspecteur van politie hem bezoeken, op zijn kantoor in de City, een ogenblik

voor hij zich naar de beurs zou begeven. Die inspecteur, Clark genaamd, was een rijzig, knap man, nog pas geleden bevorderd, en bezielde met een grote en heilige ijver voor zijn beroep. Hij liet zich onmiddellijk aandienen en stond een ogenblik daarna tegenover Clifford in diens privé kantoor, een groot vertrek op de derde verdieping van een reusachtig kantoorgebouw aan het strand. Clifford sprong dadelijk op van achter zijn schrijfbureau, zodra hij de welbekende uniform ontwaarde, hetgeen hem onmiddellijk een gevoel van rust scheen te geven, en ging met uitgestoken hand op inspecteur Clark toe.

— Ik ben blij dat u persoonlijk even komt, begon hij op fluisterende toon, alsof hij vreesde dat iemand hem zou horen. Neem plaats. Ik dacht eigenlijk dat een constabel zou komen.

— Ik doe zulke dingen liever in persoon, mijnheer Clifford, zei Clark langs zijn neus. Het oog van de meester maakt het paard vet, en doet de boeven in de val lopen. Mag ik weten wat gij thans van pian zijt?

— Heeft mijnheer Phileas Baxter u dat dan niet medegedeeld?

Onmerkbaar haalde Clark even de schouders op, maar er was een heel klein zweempje minachting in zijn stem toen hij opmerkte:

— Mijnheer de hoofdinspecteur schijnt de zaak niet helemaal au sérieux te nemen. Hij gelooft aan een grap.

Clifford, diep gekwetst, werd rood van kwaadheid, en zei verontwaardigd:

— Een grap? Dat zal dan vanavond toch moeten blijken.

— Inderdaad, mijnheer Clifford. In elk geval, mijnheer Baxter schijnt het niet de moeite waard te hebben gevonden, mij behoorlijk in te lichten. Ik vernam dus liever uit uw mond nog eens, wat gij met mijnheer Baxter hebt afgesproken.

— Welnu, u weet natuurlijk, dat ik die zogenaamde Lafonte van het begin af wantrouwde.

— Dat getuigt ongetwijfeld van inzicht, mijnheer Clifford, prees de inspecteur hem. Want die Lafonte is in-

derdaad hier in Londen, zoals ik u in vertrouwen kan mededelen. Hij heeft hier inderdaad een geheime zending, maar hij gelijkt in het minst niet op de beschrijving die gij van uw bezoeker aan mijnheer Baxter hebt gegeven. Lafonte is klein, met zwarte oogjes, een heel groot hoofd, en een kleine mopneus. Terwijl uw bezoeker, naar mij gezegd werd...

— Wel, die was wel bijna zes voet, ongeveer van uw lengte, barstte Clifford woedend uit. Hij had geen zwarte ogen, eerder grijsgroen, zoals bijvoorbeeld de uwe. Gij ziet dus wel dat ik gelijk had. En ik blijf er bij dat die man John Raffles is geweest en niemand anders. Hij heeft dit trucje zelf bedacht om zich in het bezit te stellen van het halssnoer van mijn vrouw. Ik geloof niet aan die hulpvaardigheid van Franse detectives.

— Groot gelijk, mijnheer Clifford.

— Hij vroeg mij niet eens geld. Is dat natuurlijk?

— Het druist tegen alle waarschijnlijkheid in, mijnheer Clifford.

— Juist wat ik tegen mijn vrouw zei, riep Clifford uit. En nu ter zake. Gij moet het mij niet euvel duiden, mijnheer Clark, maar mijn zaken roepen mij. Ik heb nog tien minuten. Het zal voor mij een zeer drukke dag worden.

— Vijf minuten zijn genoeg, mijnheer Clifford.

— Nu dan, de afspraak met mijnheer Baxter luidt, dat reeds om half acht een inspecteur met vier agenten in mijn huis aanwezig zullen zijn, om die hulpvaardige mijnheer Lafonte een warme ontvangst te bereiden.

— Hij moet dus op slag gearresteerd worden? vroeg Clark verwonderd. Dat noem ik wel wat hard van stal lopen. Daarmee zouden wij ons lelijk in de vingers kunnen snijden. Want alles welbeschouwd blijft het toch mogelijk, mijnheer Clifford, dat gij u vergist hebt.

— En gij zelf geeft mij een beschrijving van Lafonte, die volkomen afwijkt van het uterlijk van de man die mij bezocht? riep Clifford een beetje ongeduldig uit.

— Ongetwijfeld, maar ik maak u op-

merkzaam op het feit, dat de naam Lafonte, in Frankrijk vrij veelvuldig voorkomt, bijna even vaak als bij ons die van Jones of Brown.

— En de voornaam dan? barstte Clifford uit. Dat er twee Lafontes zijn neem ik nog aan, maar zouden die beiden David eten, een voornaam die in het Frans weinig voorkomt?

Clark krabde zich blijkbaar verlegen even het hoofd tot hij toegaf:

— Ja, daarin hebt gij wel gelijk, maar in ieder geval volkomen zekerheid ontbreekt ons. En bedenk wel, dat er van de hele onderneming niets terecht komt, als wij die zogenaamde chauffeur onmiddellijk inrekenen. Want wie zou dan uw vrouw naar Chestnut Hall moeten brengen?

— Dat zou mijn eigen chauffeur kunnen doen. Die weet nog van niets, antwoordde de bankier.

— Maar, riposteerde Clark, als het toeval nu eens wilde dat de Luipaard het inderdaad vanavond op het diamanten halssnoer van mevrouw voorzien had zou uw chauffeur dan wezenlijk in staat zijn, de aanslag te beletten?

— Dan zal ik zelf meegaan, riep Clifford uit, vastberaden met zijn vuist op het blad van zijn schrijftafel slaande.

— Dat verandert de zaak, riep Clark, terwijl hij opstond. En nu weet ik ook waaraan ik mij te houden heb. Ik zal proberen, die zaak zelf in orde te brengen. Ik zal mijnheer Baxter vragen, of ik die Raffles eigenhandig mag arresteren. Natuurlijk, als hij het inderdaad blijkt te zijn. In ieder geval kunnen wij hem zijn papieren vragen, en blijkt zijn identiteit van Lafonte op bedrog te berusten, dan hebben wij het volste recht om hem achter slot te zetten, totdat wij iets naders weten. Maar om op het apropos terug te komen, dat gij uw vrouw wilt vergezellen naar de partij van Lady Bunbury. Als gij maar bedenkt, dat dan op u de verantwoordelijkheid zal rusten. Gij zult dan moeten voorkomen, dat het diamanten halssnoer door de Luipaard gestolen wordt.

— En ik zal het voorkomen, inspecteur, zei Clifford.

Hierna eindigde het gesprek.

* * *

Het was precies half acht in de avond, toen Clark, vergezeld door vier mannen, tersluiks en snel werd binnengelaten door de achterdeur, naast de ruime keuken in het grote herenhuis aan de Park Lane.

Zij werden in een halfduistere gang ontvangen door de butler, Buckmaster geheten, en door Clifford zelf, die nogal nerveus scheen te zijn. Er werd haastig even gefluisterd, en toen vroeg Clark:

— Waar zou de chauffeur worden binnengelaten?

— Hij behoeft niet te komen. Hij zou eenvoudig voor het huis wachten met onze auto.

— En geeft uw eigen chauffeur hem de wagen dan maar kalmpjes in bruikleen?

— Ik heb Simpkinson natuurlijk op de hoogte gesteld, antwoordde Clifford, die zich met zijn zakdoek het voorhoofd bette, ofschoon het in die duistere, kille gang, verre van warm was. Ik heb hem de zaak uitgelegd voor zover ik dat nodig achtte, en gezegd dat hij, als iemand hem om de auto kwam vragen, die ook moest afstaan.

— Waar is uw garage ergens?

— Achter in de tuin. De garagedeuren komen uit in een zijstraat, en er is nog een kleine deur aan de tuinzijde.

— Woont uw chauffeur hier?

— Dat is te zeggen, ik heb een verdieping op de garage laten zetten en daar heeft hij zijn woning. Heeft dat iets met deze zaak te maken?

— Volstrekt niets, ik vroeg het maar uit gewoonte, antwoordde Clark terwijl hij zijn horloge raadpleegde en vervolgde: Wij hebben nu nog twintig minuten de tijd, mijnheer Clifford. Het zal natuurlijk volstrekt noodzakelijk zijn dat onze zogenaamde Lafonte binnenshuis komt. Als wij hem achter zijn stuurwiel laten zitten, poest hij misschien de plaat als hij iets verdachts merkt. Laat hem dus door uw butler binnenroepen, zogenaamd om hem een opdracht te geven.

Clifford knikte toestemmend en inspecteur Clark begon zijn mannen

over de vestibule te verdelen, zodat zij binnen zijn bereik waren.

De vier agenten werden, deze in een klerenkast, de tweede achter een portière, de beide anderen onder de grote trap verborgen, die naar de eerste verdieping voerde. Clark zelf nam met Clifford plaats in een kleine, volkomen donkere zijkamer, waarvan de deur op een kier werd gezet, opdat geen geluid hun zou ontgaan.

• Het was toen kwart voor acht.

Precies om acht uur klonk buiten, in de stille straat, het geluid van een motor, een auto stopte, er werd gebeld.

De reeds ingelichte butler, een beetje bleek om de neus, was dadelijk in zijn rol, opende de deur, en slaakte bijna aanstonds een kreet van verrassing.

— Wat is dat, Simpkinson? Ben jij het?

— Ikzelf, Buckmaster, antwoordde de chauffeur met een glimlach. Je kijkt me aan of je een spookverschijning ziet. Waar is mijnheer Clifford? Ik moet hem een briefje overhandigen.

— Een briefje? Maar, ik begrijp er niets van, stamelde Buckmaster. Het klopt niet. Het loopt verkeerd. Het gaat heel anders dan is afgesproken.

Hij wilde nog iets zeggen, maar Clark en Clifford, die alles in het donkere zijkamertje hadden gehoord, betraden de vestibule waar Clark alle lichten aanknipte.

Inderdaad, daar stond Simpkinson, de chauffeur, in zijn keurige, wel wat opzichtige livree, met zijn pet en een briefje in zijn hand.

Clifford keek hem een ogenblik als verwezen aan, en vroeg toen:

— Wat moet dat nu betekenen? Ben je vergeten wat je is opgedragen? Waar is die andere chauffeur? Is hij niet gekomen?

— Jazeker, mijnheer, een kwartier geleden, antwoordde Simpkinson.

— Waarom heb je hem dan de auto niet afgestaan?

— Omdat hij er niet om vroeg, mijnheer. Hij zei dat het plan was veranderd. Hij was niet in chauffeursuniform. Hij had een slap hoedje op en hij gaf me dit briefje voor u.

De chauffeur stak de bankier het briefje toe, die het met trillende vingers openscheurde. Terwijl hij las kwamen er kleine zweetdruppels te voorschijn op zijn voorhoofd, en hij loosde een kreunende zucht. Inspecteur Clark kwam niet weinig nieuwsgierig toelopen, en vroeg:

— Toch geen slecht nieuws, hoop ik, mijnheer Clifford? Mag ik weten wat dat briefje behelst? Het kan misschien van belang voor ons zijn.

— Ik zal het u voorlezen, zei Clifford op een doffe, dramatische toon: «Mijnheer Clifford,

Ik laat niet gaarne de draak met mij steken. Gij hebt mij om de tuin willen leiden en op een schandelijke wijze mijn goede bedoelingen met verraad beloond. Want ik was werkelijk voornemens, in deze zaak de politie te helpen bij de ontdekking van de misdadiger. Het spijt mij voor u dat gij niet wat meer vertrouwen in mij hebt gesteld. Doe de groeten aan inspecteur Clark.

John Raffles, (alias Lafonte).»

En terwijl de ongelukkige Clifford die gevreesde naam uitsprak, begon hij over al zijn leden te beven en fluisterde nauwelijks hoorbaar:

— Ik wist het wel, ik heb het immers wel gezegd? Van het begin af heb ik het vermoed, zodra hij zijn mond maar open deed over de juwelen en over zijn hulpvaardigheid.

Er lag een uitdrukking van grote verbazing en teleurstelling op het gelaat van Clark toen hij zei:

— Als ik dat had kunnen vermoeden, mijnheer Clifford, zou ik nog heel andere maatregelen hebben genomen. Het spijt mij meer dan ik u zeggen kan. Nu, dan hebben mijn mannen hier niets meer te doen, de vogel is gevlogen, of om juist te zijn, hij heeft zich in het geheel niet in de kooi gewaagd.

— Het is mij een raadsel, hoe hij het heeft kunnen ontdekken, klaagde Clifford.

— O, dat is voor een man als Raffles niet zo moeilijk, verklaarde de inspecteur schouderophalend. Hij beschikt over middelen waarvan gij u geen voorstelling kunt maken. Gij hebt immers,

als ik het mij goed herinner, onmiddellijk nadat hij u verliet, Scotland Yard opgebeld?

— Ja, inderdaad.

— Welnu, dan kunt gij erop rekenen, dat hij woord voor woord dat telefonisch gesprek heeft afgetapt. O, hij is biezonder sluw, geloof dat maar.

— Maar dan ben ik van de wal in de sloot geraakt, zuchtte Clifford. Wie weet wat die man voornemens is. Hij zal zich misschien willen wreken over wat hij mijn verraad noemt.

— Ja, ik vrees dat u daarop kunt rekenen, mijnheer Clifford, zei Clark op ernstige toon. Gij hebt u in een tamelijk lastig parket gebracht. Maar ik zou u aanraden, mijnheer Clifford aan dit alles nu voorlopig maar niet meer te denken, en uw vrouw niet te laten wachten. Maar bedenk wel, dat gij nu de bijstand van onze vijand Raffles moet missen en geheel op uzelf zijt aangewezen. Of zoudt gij er misschien op staan, dat een agent in burger u vergezelt?

— Dat is volstrekt niet nodig, viel Clifford uit. Ik ben mans genoeg om mijn vrouw alléén te beschermen. Ik zal haar geen seconde uit het oog verliezen.

Op dit ogenblik hoorde men buiten, vlak voor het huis, het geluid van een startende motor.

Onwillekeurig wendde Simpkinson zich naar de deur, keek uit het kleine, ge-

traliede venster en riep met overslaande stem:

— Daar rijdt de auto weg en mevrouw zit er in.

Clifford, bleek als een doek, rukte de deur open. Simpkinson had goed gezien: daar reed zijn auto weg, de glanzende, splinternieuwe Bentley, en hij zag nog juist een tipje van de veren boa, die zijn vrouw droeg.

Clark was hem achterna gesnel, en keek over zijn schouders heen naar buiten.

Hij duwde de politieagenten op zij, die zich in de deuropening verdrongen, rende het huis uit naar een donkere plek in de voortuin, achter een dicht bosje rhododendrons.

Daar stond zijn motorfiets, bedekt met een grote lap tarpaulin, zodat slechts de allerscherpste ogen daar iets ongewoons hadden kunnen ontwaren.

In een oogwenk had hij de zware machine naar het trottoir geduwd, was erop gesprongen en zette af.

Juist op het ogenblik dat het motorrijwiel zich in beweging zette, kwam een andere man met grote sprongen van de overzijde, en wipte lenig als een eekhoortje op de duozitting.

De motorrijder zette de blauwe limousine na waarvan de rode achterlichten nog juist even zichtbaar waren aan het einde van de kaarsrechte Park Lane.

HOOFDSTUK IV

DE NEVEL VERDIKT ZICH

Een ogenblik bleef Clifford staan alsof hij door de bliksem getroffen was.

Alles was zo verbijsterend snel in zijn werk gegaan, dat hij de toestand nog nauwelijks beseftte.

Hij begreep echter al gauw, dat er iets gedaan moest worden, terwijl inspecteur Clark de dief achterna zat.

Hij wendde zich tot een der politie-

beambten, met de rang van brigadier, en zei hees:

— Ga met mij mee, en help mij een onderzoek in te stellen. Het is mij volkomen onbegrijpelijk, dat mijn vrouw tegen mijn instructies in heeft gehandeld.

— Heel goed, mijnheer, antwoordde de brigadier. Drummer, bel jij de Cen-

trale op, vertel wat hier gebeurd is, en vraag instructies. Ik durf op mijn eigen houtje niets te doen. Zeg dat ze hier een inspecteur naar toe sturen als het kan. Mijnheer Clifford, ik ben tot uw dienst.

Clifford was al halverwege de trap, verteerd door ongeduld. Maar zodra de brigadier hem had ingehaald, vroeg deze:

— U zei dat mevrouw in haar bouddoir op u wachtte, maar hoe kan zij dan in de auto zijn gaan zitten, zonder dat wij het zagen? Moest ze dan niet door de vestibule komen?

— Zijn gaan zitten, antwoordde Clifford nijdig. Tenminste onder normale omstandigheden. Maar er is een achtertrap, waarvan de bedienden gebruik maken, en die uitkomt, niet ver van een zijdeur.

— Kan iedereen door die zijdeur in en uit gaan?

— Natuurlijk niet. Onze leveranciers moeten daar aanbellen, maar pas om elf uur in de avond wordt de sleutel afgesloten en gegrendeld. Dat de deur open kan hebben gestaan, acht ik buitengesloten.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer, maar dat zullen wij dan eerst eens even gaan zien, riep de brigadier, die snel de trap af ging, op de voet gevolgd door Clifford.

Zij hadden juist de vestibule weer bereikt, toen de agent Drummer uit een klein kabinet kwam, waar hij zo even juist had getelefoneerd, met een bleek gelaat en verwilderde ogen en stotterend begon:

— Briggus, daar is ons wat overkomen. Het is om je verstand er bij te verliezen.

— Wat is er, man? Spreek toch, schreeuwde Clifford. Hebben ze mijn vrouw al ingehaald? Weet men al iets op het hoofdbureau?

— Op het hoofdbureau weet men niets mijnheer, antwoordde Drummer verbouwereerd.

— Je hebt toch gezegd, dat inspecteur Clark hier is geweest?

— Dat deed ik, mijnheer Clifford, en zij zeiden dat ik gek was en dat het

niet kon.

— Zeiden zij dat? vroeg de ongelukkige bankier toonloos, die opnieuw als een espenblad begon te trillen. En waarom kon het niet?

— Omdat inspecteur Clark met zware influenza in zijn bed ligt. Er is natuurlijk dadelijk naar geïnformeerd. Zijn vrouw zei dat het wat beter ging, maar dat hij nog acht en dertig graden koorts had.

Een ogenblik leek het, alsof Clifford zou ontploffen. Hij werd vuurrood, en de aderen in zijn hals zwollen als koorden. Gelukkig kon hij zich bevrijden in een reeks van daverende krachtdrukkingen, die zelfs geen wanklank zouden hebben veroorzaakt in een matrozenkroeg zodat hij na enige minuten in staat was om verstaanbaar uit te schreeuwen:

— Maar is die man, die Raffles, dan des duivels? Dan moet hij het geweest zijn. Er was ook nu en dan iets in zijn ogen, als hij mij spottend aankeek, wat mij herinnerde aan die zogenaamde Lafonte. O, wat een ezel ben ik. Maar hoe is het mogelijk, dat jullie, domkoppen, hem niet dadelijk doorzien hebt? Jullie hebben toch moeten weten, dat het inspecteur Clark niet was?

— Wij kennen hem geen van allen persoonlijk, mijnheer, antwoordde de brigadier, in zijn wiek geschoten. En dat is ook niets te verwonderen, want inspecteur Clark is pas een week geleden naar onze wijk overgeplaatst, en de dag daarop al werd hij ziek. Toen hij zijn naam aan ons opgaf, wisten we natuurlijk niet beter of hij had vandaag zijn dienst hervat. De uniform klopte tot in de minste bijzonderheden, en hij trad op, precies zoals een inspecteur het ook zou hebben gedaan. Hij liet zijn penning zien, en...

— Genoeg, barstte Clifford woedend uit. Ik geloof dat ik nog gek zal worden. Dan heeft hij ook die hele zaak op touw gezet, en, en mijn vrouw, neen, dat kan toch ook niet, waarom zou hij dan de auto achterna zijn gegaan. O, o, ik geloof niet dat ik dit overleef. Het is of er in mijn kop een wekker afloopt. Laten we het bedien-

denpersoneel ondervragen, brigadier, brigadier, misschien worden we dan iets wijzer. Ik zal jullie voorgaan.

En hij geleidde de brigadier, die door Drummer vergezeld werd, terwijl de beide anderen een mogelijk telefoonbericht moesten afwachten, door een lange gang, die van de ene vleugel van het huis naar de andere liep, tot naar het bediendenvertrek, dat naast een bijkeuken was gelegen.

Daar trof hij een luid snaterend en kakelend gezelschap aan, dat druk stond te praten over een onderwerp, dat blijkbaar alle gemoederen ten zeerste bezighield, en waarnaar men waarlijk niet behoefde te raden.

Daar stond Buckmaster, met de huis-knecht Skinner, de tuinman Fowke, Mary, de keukenmeid en Kitty het kamermeisje, dat zich kamenier liet noemen, een knap klein ding, met de allures van een filmster.

Het werd onmiddellijk doodstil, zodra Clifford de deur had opengegoid, en de bedienden achter hem de hoge gestalte zagen van de brigadier. Clifford viel met de deur in huis:

— Welke ezel heeft zoëven iemand hier binnengelaten, door de zijdeur?

— Een ogenblikje, mijnheer, viel de brigadier hem rustig in de rede. Laat u dat maar aan mij over, als ik u verzoeken mag.

Hij kwam een stap vooruit, en richtte zich kalm, zonder stemverheffing tot de butler, met de woorden:

— Ik meen dat ik je zoëven in de vestibule heb gezien, niet waar?

— Dat is zo, brigadier. Maar zodra ik de auto zag wegrijden, ben ik naar achteren gelopen om te vragen wat er gebeurd was.

— Zo, en heeft dat onderzoek iets opgeleverd?

— Niets mijnheer, niemand is hier door de achterdeur binnengekomen, of laat ik liever zeggen, dat niemand van ons de deur voor een bezoeker heeft geopend.

Het bleef even doodstil, maar de brigadier had wel voor hetere vuren gestaan, en hij ging dan ook op zijn rustige manier voort, zich thans meer tot

iedereen wendend:

— Wiens taak is het die deur te openen, als er gebeld wordt?

— Degene die toevallig het dichtst in de buurt is, brigadier, antwoordde Buckmaster. Maar er is in het geheel niet gebeld, daar kan ik voor in staan.

— Ga dan maar eens mee, en wijs me die deur, beval de brigadier, na even te hebben nagedacht.

Clifford sloot zich bij het troepje aan, dat weer in de gang trad, nog een meter of acht verder ging, en bleef staan voor een stevige, eikenhouten deur, met koper beslagen.

De brigadier liet licht maken, in de vrij duistere gang, nam er ook nog zijn zaklantaarn bij, bekeek zorgvuldig de deur, en haalde toen de schouders op.

— Niets aan te zien, bromde hij. Geen vet, geen sporen van was, geen krasje. Hier is niemand ingebroken, of met een valse sleutel binnen gekomen.

— Wie zou dat ook hebben durven wagen, mijnheer? merkte nu de huis-knecht Fowke op. U hebt wel gezien dat er een glazen deur is in het bediendenvertrek, waar wij bijna altijd zitten, en degeen, die hier binnendrong, zou onvermijdelijk die deur moeten passeren en gezien zijn.

— Hij zou zich hebben kunnen bukken, of over de vloer kruipen en zo buiten het gezicht blijven, zei de agent Drummer hoofdschuddend. Maar een groot waagstuk zou het zijn gebleven.

— Mag ik vragen, mijnheer, of mevrouw vandaag bezoek heeft ontvangen?

— Het was haar jour, antwoordde Clifford, die als verwezen naar de stevig gesloten zijdeur keek. Maar er kwamen bijna, alleen dames.

— Een jongeman, die een beetje knap is, kan zich tegenwoordig al heel gemakkelijk als dame vermommen, hernam de brigadier. Naar wat ik begrepen heb, van de wijze, waarop die hypnotiseur, die Luipaard, te werk gaat, kan hij zijn slachtoffers die daar gevoelig voor zijn, heel gemakkelijk een paar uren van tevoren bevelen, wat zij op een bepaald tijdstip moeten doen.

— Dat is zo, mijnheer, zei de brigadier.

op schorre toon. Heeft iemand mijn vrouw gezien, toen ze naar de auto ging?

— Ja zeker, mijnheer, ik weet er alles van, riep nu Kitty opgewonden uit. Ik was bij mevrouw in het boudoir. Ze zat kant en klaar om uit te gaan, met haar veren boa onder het bereik van haar hand.

— Had ze haar collier om? vroeg Clifford abrupt.

— Ja, mijnheer. Mevrouw was helemaal klaar om weg te gaan. En ineens, precies om acht uur, staat ze op, en zegt: Nu moet ik weg. Ik meende dat haar ogen een vreemde glans hadden, maar een ogenblik later dacht ik, dat ik mij wel vergist kon hebben. Ik zei natuurlijk, dat mijnheer zou meegaan, want ik wist niet beter, maar mevrouw zei weer dat het plan veranderd was, en dat ze vooruit zou gaan.

De brigadier, die aandachtig had toegelisterd, vroeg nu:

— Je was natuurlijk niet ingelicht over onze plannen met de man, die je meester zou helpen, om de Luipaard te ontdekken?

— Ik wist van niets, mijnheer, riep Kitty uit. Hadden wij het maar wel geweten, dan zouden wij mevrouw wel met geweld hebben tegengehouden. Zo ziet u, dat al die geheimzinnigheid...

— Ja... ja... zwijg maar, beval Clifford ruw. Daar schieten we nu niet mee op. Wat deed je, toen mevrouw zei dat ze wilde weggaan?

— Nou, ik gaf haar natuurlijk haar bontcape, antwoordde Kitty, diep beledigd door de toon van haar meester. Zij nam haar gouden tasje op, sloeg haar boa om, en ging toen de kamer uit. Ze liep zo vlug dat ik moeite had om haar bij te houden. Op de eerste verdieping nam ze mij de mantel af, sloeg hem om, en zei zacht dat ik weer naar binnen moest gaan. Toen liep ze door, en omdat ik niet aanstonds gehoorzaamde, een beetje ongerust door haar zonderlinge manier van doen, zag ik, toen ik mij over de leuning bukte, dat zij niet de brede trap naar de vestibule afdaalde, maar de weg insloeg naar de gang die naar de achterdeur leidt.

Nu, en toen werd ik zo nieuwsgierig, dat ik, dat ik haar gevolgd ben, en zo kon ik zien dat ze heel vlug door de gang liep, voorbij de glazen deur van het bediendenvertrek, de zijdeur opende, naar buiten ging, en verdween.

— Toen had je dadelijk alarm moeten maken, uilskuiken, barstte Clifford uit, buiten zichzelf.

— Als mijnheer zich de moeite had gegeven om ons in te lichten, zei het kameniertje ijskoud, dan zou ik dat ook zeker wel gedaan hebben. Nu dacht ik alleen maar, dat nu ja, wat ik dacht, toen mevrouw daar alleen uitging door een zijdeur, daar zal ik me maar niet over uitlaten.

— Onbeschaamde feeks, die je bent, brulde mijnheer Clifford en hij zou misschien nog heel wat meer hebben gezegd, als de brigadier niet de hand had opgeheven, en op zijn bedaarde toon had opgemerkt:

— We weten nu wat we weten moeten, en het staat nu als een paal boven water, dunkt mij, dat mevrouw Clifford in de loop van de dag, hetzij tijdens haar ontvanguren, hetzij daarvoor, een bevel heeft gekregen van de geheimzinnige hypnotiseur om om acht uur het huis door de zijdeur te verlaten.

— Maar hoe kon hij dat doen, terwijl hij wist, dat ik mijn vrouw niet zou verlaten? schreeuwde Clifford woedend. Hij moest dan toch begrepen hebben, dat ik haar op de voet zou hebben gevolgd?

— Ik denk dat hij wel kans zou hebben gezien om u onderweg tegen te houden, mijnheer, zei de brigadier koeltjes. Maar of wij hier nu kort of lang over praten, het is beter dat wij handelen. Willen wij naar de vestibule terugkeren, mijnheer? Het is mogelijk dat de dienstdoende inspecteur er al is. Ik dank u, allemaal voor de inlichtingen.

De brigadier, de agent Drummer en Clifford, gingen weer naar de vestibule terug en bereikten die juist, toen er gebeld werd, en een der andere agenten de deur opende voor inspecteur Seed, een klein, levendig, bródmager mannetje met touwkleurig haar, en doorringende, grijze muizenogjes.

De brigadier salueerde voor zijn superieur en rapporteerde kort en duidelijk wat er geschied was.

Met zijn kleine ogen strak op Clifford gevestigd, luisterde inspecteur Seed zonder de ander ook maar een ogenblik in de rede te vallen, en zei pas toen hij klaar was:

— Dan kunnen jullie nu wel inrukken. Het dient tot niets om hier de wacht te houden. Nu, daar is ons een mooie gelegenheid ontnomen om die Raffles bij de kladden te krijgen. En ik weet nog niet wat erger is: dat hij kon ontsnappen, of dat de diamanten van mevrouw Clifford gestolen zijn.

— En zijzelve, inspecteur, mijn vrouw zelve? Heeft zij soms geen waarde? riep Clifford verontwaardigd.

— Ik geloof niet, dat mevrouw gevaar loopt, zei Seed. Men zal haar eenvoudig in de auto ontdoen van haar kostbaarheden, de dader zal ergens uitstappen, de chauffeur zal last krijgen, uw volkomen willoze vrouw ergens bij een bank in het park of in een portiek af te zetten, en misschien zult gij uw Bentley een uur later wel onbeheerd ergens anders terugvinden.

— En mag ik weten wat gij mijzelf aanraadt te doen?

— Ik raad u aan, kalm te wachten, mijnheer Clifford, antwoordde Seed droogjes. Meer zult gij toch onmogelijk kunnen doen. Want ik verknoei toch zeker mijn tijd, als ik u vraag, of gij verdachte personen in uw huis hebt gezien, van wie gij kunt aannemen, dat een hunner uw vrouw heeft gehypnotiseerd?

— U kent dus de gehele zaak reeds?

— Een van de agenten hier lichtte ons telefonisch reeds in. Toevallig was ik op het hoofdbureau.

— Er waren vandaag hoofdzakelijk dames, niet meer dan slechts een paar heren, en om u de waarheid te zeggen, inspecteur, ik kom slechts bij hoge uitzondering op die jours van mijn vrouw.

— Dan kunt u ons ook volstrekt niet

helpen, mijnheer Clifford. Wij zijn dan op ons zelve aangewezen.

— Maar dat diamanten halssnoer moet tot iedere prijs teruggevonden worden, en zo spoedig mogelijk, barstte Clifford uit.

— Wij kunnen niet meer dan ons best doen. Maar gij kunt ons helpen door een zeer nauwkeurige beschrijving van het juweel.

— Ik heb er een foto van, en ook een tekening, en ik zal ze u beiden zo gauw mogelijk op het hoofdbureau sturen, zei Clifford op zachte toon. Ik hoop dat de zaak met de nodige discretie kan worden behandeld, inspecteur. En spoed, spoed, wat ik u bidden mag.

* * *

Inspecteur Seed begreep de wijze van optreden van bankier Clifford niet goed. Zelfs al hield hij rekening met alle geheimzinnigheden rondom dit geval, dan nog was het optreden van de bankier, om het zacht uit te drukken, wel wat zonderling. Nu eens was hij woedend, dan weer uiterst kalm, soms trijde hij als een espenblad, dan weer nerveus als een oude jongejuifer, een paar keer waren hem de ogen uit een rood geelaat gepuild en af en toe was hij zo bleek als een doek geworden.

Het droeg niet veel bij tot de oplossing van dit raadsel, toen hij onder het ontbijt de « Daily Mail » opsloeg, en zijn oog aanstonds viel op een grote « Ingezonden mededeling » die aldus luidde:

« De juwelen van mevrouw Clifford, Tot mijn spijt en diepe verontwaardiging is ondergetekende genoodzaakt, door deze openbaar te maken, dat het diamanten halssnoer, hetwelk hij heden aan mevrouw Clifford ontnam, bedrieglijk goed is vervalst. De intrinsieke waarde van de geslepen glazen kralen bedraagt niet meer dan 120 pond sterling. De Luipaard ».

HOOFDSTUK V

IN DE GIJZELING

Raffles, in de gedaante van inspecteur Clark, had zijn motor zo snel rijvaardig gemaakt, dat hij inderdaad de blauwe Bentley nog juist aan het einde van de brede Park Lane kon zien, toen hij de starter neertrapte, en Brand als een eekhoorn achter op de duozitting wipte.

Een paar honderd meters verder maakte zich een kleine, lage, en blijkbaar zeer snelle sportwagen uit de schemerachtige duisternis van een stil zijstraatje los, die de motor op een behoorlijke afstand volgde.

Raffles intussen, had niet de minste moeite, de blauwe limousine in te halen en bij te houden, die nu en dan moest stoppen bij verkeerslichten.

Pas bij een van die gedwongen halten, vond Brand gelegenheid om fluisterend te vragen:

— Iets misgelopen, Edward? Dit is, geloof ik, niet volgens het plan. Is dat niet de auto van je weet wel, die we daar volgen?

— Ja Charles. De Luipaard heeft op het ogenblik de beste kaarten. Hij is ons te slim afgeweest, en in die auto zit Mrs. Margie Clifford met haar kostelijke juwelen om de hals.

Brand weerhield slechts met moeite een kreet van verbazing en schrik.

— Bedoel je dat ze alléén in die wagen zit?

— Geheel alleen, en het is niet haar eigen chauffeur die haar rijdt, maar een handlanger, van je weet wel.

— Maar dan verkeert ze in groot gevaar.

— Dat geloof ik niet. Misschien is zij al half bewusteloos. Zij zullen haar onderweg wel beroven, de auto naar een stil plekje rijden, haar daar achterlaten en dan vluchten.

Op dat ogenblik sprongen de verkeerslichten op groen, en een halve seconde later kon het motorrijwiel zijn weg verlopen.

Het was nu onmogelijk voor de beide mannen, nog een woord te wisselen, want Raffles had al zijn aandacht nodig voor zijn motorrijwiel, en om de blauwe auto niet uit het oog te verliezen. Tot tweemaal toe had het maar weinig gescheeld, of de fraaie wagen, waarin mevrouw Clifford ontvoerd werd, was in het gewoel van de andere auto's verdwenen, maar Raffles hield de tamelijk opvallende kleur goed in het oog.

Intussen duurde de rit reeds meer dan een uur, en er scheen nog geen sprake van te zijn, dat het doel bereikt was. Reeds werden de straten donkerder en stiller, ten teken dat men de buitenwijken begon te naderen.

Eensklaps ontstond er een vrij langdurige opstopping in het verkeer, veroorzaakt doordat een oude man zoëven onvoorzichtig was overgestoken en aangerezen. Onmiddellijk hield ook Raffles zijn motorrijwiel in, en Brand maakte van dat oponthoud gebruik om zich wat voorover te buigen en te fluisteren:

— Wat zijn zij met haar van plan? Ik vind het vreemd dat zij haar nog niet ontdaan hebben van het halssnoer.

— Ja, dat begrijp ik ook niet goed, Charles, zei Raffles peinzend. In hun plaats zou ik niet zo lang hebben rondgereden, omdat natuurlijk reeds bijna een uur lang het signalement van hun wagen en ook het nummer telefonisch door heel Londen is doorgegaan en dus bekend is. Waarom nemen zij zoveel risico op zich? Waarom stellen zij zich aan het gevaar van een aanhouding bloot? Daar moet, dunkt mij, een reden voor zijn.

— Zij hebben onderweg nog geen gelegenheid gehad, zich van haar te ontdoen, Edward. Zij hebben steeds drukke straten gevolgd.

— Dat is juist het vreemde. Ik had verwacht, dat zij wel direct naar een stil, donker plekje zouden rijden, om haar daar kalmpjes uit de auto te zetten,

of, nog eenvoudiger, auto en slachtoffer in de steek te laten en er met hun buit vandoor te gaan.

— Maar wat belet ons, Edward, die agent daar aan te spreken, en hem te zeggen wie er in die auto zit, en wie achter het stuurwiel?

Raffles wendde zich wat verder om op zijn zadel, keek Brand met een spottend lachje aan, en antwoordde toen op zachte toon:

— Heb je je soms verbeeld, dat ik terwille van de politie deze vervelende rit heb ondernomen? Ben je het niet met mij eens, dat die Clifford eens gestraft moet worden voor zijn verraad? Clifford zal weten, wat het te beduiden heeft, als men mijn hulp afslaat niet alleen, hetgeen ik zou kunnen vergeven, maar de man, die hulp wil bieden, verraadt aan de politie. Hij zal 't diamanten halssnoer niet hebben, maar het spreekt vanzelf dat ik het evenmin de Luipaard gun. Nu zal deze rit je voldoende duidelijk zijn, denk ik. Volgt Henderson ons nog steeds?

— Ja, ik zie onze wagen een meter of vijftig achter ons. Henderson kijkt naar mij, maar doet net of hij mij niet kent.

— Voortreffelijke kerel, prees Raffles met een glimlach de trouwe reus. Wij kunnen op hem bouwen als op een huis. Maar daar schiet mij iets te binnen, Charles. Zou je kans zien achter op die auto te springen en met mevrouw Clifford mee te rijden? Het is hier nog al donker en als je het handig inpikt, lukt je dat wel.

Met twee sprongen was Brand bij de blauwe auto, die zich juist gereed maakte een zijstraat in te zwenken.

Hij kon de straat gemakkelijk in haar geheel overzien en op verre afstand zag hij het motorrijwiel. Van de auto van Henderson echter bespeurde hij niets.

Het werd een langdurige en een tamelijk saaie rit, want de auto reed door onaanzienlijke, als uitgestorven buurten, met eindeloze rijen gelijkvormige huizen, waaraan geen einde scheen te komen.

Dit duurde zo wel een uur, en Brand berekende dat zij ergens in Hempstead

moesten zijn, want men was voortdurend in noordwestelijke richting gegaan.

Maar eindelijk kwam er toch aan die eentonige nachtelijke rit, het kon thans niet ver meer van twaalf uur zijn, evenals aan alle dingen hier op aarde, een einde. De auto kon ongeveer de helft hebben afgelegd van een dier vervelende, kaarsrechte straten vol kazernewoningen, waarvan vroeg tot laat stilte en rust heerste, toen de auto ineens zich ijlings moest vastgrijpen, om niet met een schok tegen de achterwand te worden aangeworpen. 't Volgende ogenblik stond de wagen stil. Maar zo gauw was het toch niet gegaan, of Brand had kans gezien, vliegensvlug zijn plaats te verlaten, en zich zover mogelijk onder de auto te schuiven.

Er werd haastig een portier geopend, even klonk het gemompel van gedempte stemmen, en plotseling de heldere stem van mevrouw Clifford, die op de natuurlijkste toon van de wereld zei:

— Hé... hé... ik ben blij, dat we er zijn. O, wat een alleraardigst landhuisje. Dat park bevalt mij uitstekend. Die herten en die zwanen zijn zeker van de heer des huizes. Ik brand van verlangen om het inwendige van dat paleisje te mogen zien.

— Nu, onze lieve schone slaat erg door, en is blijkbaar nog in een toestand van hypnose, mompelde Brand verbaasd voor zich heen. Als ik het wel heb, dan is haar paleisje een nogal morsige kazernewoning van vijf verdiepingen, en van herten en zwanen kan ik met de beste wil van de wereld niets zien.

Toen hoorde hij een andere stem, de stem van een man, beschaafd en zelfs een weinig gemaakt, die zei:

— Het zal mij een genoegen zijn, mevrouw, u aan mijn vriend te mogen voorstellen. Mag ik u mijn arm aanbieden?

Op een kwart meter van zijn hand stapte een keurig geschoeid voetje op het trottoir, dadelijk gevolgd door een tweede, daarnaast verschenen in het gezichtsveld van de man onder de auto twee verlaakte herenmollères, de onder-einden van twee broekspijpen, daaronder

de zoom van een overjas, en heel op het laatst de zoom van de rokken van de vrouwelijke passagier. Toen gingen de fijne schoentjes en de gelakte molières verder, liepen gezamenlijk over het smalle pad van een pover voortuintje, waar niet veel meer groeide dan wat grassprietjes en onkruid. De heer haalde een huissleutel te voorschijn, en juist op dat ogenblik reed de auto zonder de minste waarschuwing boven Brand weg.

Het was een benauwd ogenblikje voor hem want de trottoirband leverde slechts een onbeduidende beschutting op.

En het was zeker een geluk, dat de man daar aan de deur niet nog eens omkeek, maar veel haast scheen te hebben om zijn zonderlinge gaste naar binnen te leiden.

Brand haalde pas verlicht adem toen hij de deur zacht hoorde dichtgaan. Toen mompelde hij voor zich heen:

— Ik begrijp niet goed wat er aan de hand is. Het collier heeft zij niet meer aan. Maar waarom, voor de drommel, hebben zij zich dan niet reeds van onze schone ontdaan?

Hij luisterde naar het snel zich verwijderende geluid van de wagen en sprong toen haastig op, om zich snel terzijde van het huis te verbergen.

Behoedzaam liep Brand langs de zijmuur, waarin zich geen vensters bevonden, naar de achtergevel.

Hier vond hij een geweldige chaos, waarin hij pas na enige ogenblikken vorm en omtrek kon onderscheiden.

Het was echter niets meer dan het geraamte van een fabriek, en Brand kon zien hoe de stralen van de maan ongehinderd speelden door de gebroken zwart beroekte ruiten.

Het uiterlijk zelf van het huis had niets bijzonders. Het zag er heel gewoon uit. Het was smerig en grauw, zoals dergelijke huizen in Londen plegen te zijn. Maar Brand wist, dat de vrouw hier was binnengebracht en hij besloot dus, zo snel hij maar kon Raffles in te lichten, voor zij wellicht weer mochten worden verplaatst, of de buit in veiligheid gebracht. Als de man, die

in de auto had gezeten, de heer met zijn lakschoenen, hier alleen was met de vrouw, dan zou het werkje in een handomdraaien verricht zijn.

Brand stak zijn hand in zijn zak en haalde er een kleine elektrische zaklamp uit met een bijzonder sterk lichtvermogen, en voorzien van een groen glas.

Hij hief die lamp zo hoog mogelijk boven zijn hoofd, en knipte haar een paar malen achter elkaar snel aan en weer uit. Hij wist dat dit licht tot op verre afstand zichtbaar zou zijn voor iemand die er speciaal op let.

Toen wachtte hij geduldig, en herhaalde na een paar minuten het spelletje, totdat hij heel in de verte het geluid hoorde van een motorfiets.

Dadelijk besloot hij, Raffles tegemoet te lopen, opdat het geronk van de motor in de stilte geen argwaan mocht wekken.

Brand wilde juist gaan toen een licht gerucht hem weerhield.

Het was het geluid van een deur die geopend wordt. En het kon niet anders of dit moest de huisdeur zijn, waardoor hij zoëven het tweetal had zien binnengaan.

Was het misschien de chauffeur, die de auto had weg gebracht en nu terugkeerde? Neen, dat leek hem onmogelijk, want Brand had nog geruime tijd het geluid van de zich snel verwijderende auto gehoord, en lopend legt men zo'n afstand niet zo snel af.

Men verliet dus het huis. Wie kon dat zijn? Brand besloot, dit aanstonds te onderzoeken. Heel voorzichtig legde hij de paar meters af, die hem nog van de hoek van het huis hadden gescheiden, toen hij het zwakke gerucht vernam, knielde neer in de vochtige aarde, met steengruis bezaaid, en keek om de hoek.

Hij zag hoe een jongen van een jaar of vijftien een fiets de lage stoep af droeg, terwijl achter hem een ander zacht de deur sloot.

Brand zag duidelijk, dat de jongen een klein stukje papier tussen de lippen geklemd had, waarschijnlijk om zijn handen vrij te hebben voor zijn

fiets, want niet zodra had hij het rijwiel tegen het hekje gezet, of hij stopte het papiertje zorgvuldig weg in een borstzak.

Een kort ogenblik stond Brand in beraad of hij het de jongen maar meteen zou afnemen, maar reeds de volgende seconde zag hij het gevaarlijke van die onderneming in. De jongen kon gaan schreeuwen, Raffles was nog te ver af, de man met de lakschoenen kon naar buiten komen, en alles zou misshien mislukken.

En na die ene seconde werd hem de zorg van verder nadenken bespaard, want reeds was de jongen op zijn fiets gesprongen, en reed nu zo hard mogelijk weg. En niet zonder enige schrik bemerkte Brand, dat hij juist in de richting reed, vanwaar Raffles zo aanstonds zou komen opdagen.

Inderdaad verliep er nog hoogstens een minuut, alvorens Brand, die zo hard mogelijk was gaan lopen als hij maar durfde, zonder argwaan te wekken, de schijnwerper zag van de motorfiets. Hij stak zo onopvallend mogelijk dadelijk de hand op, het diepe geronk van de motor zweeg, en vlak bij hem hield de gewaande inspecteur stil. Aan de overzijde waren juist een paar late voetgangers te zien, en daarom wandelde Brand rustig door, maar fluisterde Raffles haastig in het voorbijgaan toe:

— Drie minuten hier vandaan, aan je linkerhand, een alleenstaand huis, bij een verlaten ijzeropslagplaats.

Hij liep nog tien meters verder, stond even stil, als iemand die denkt iets vergeten te hebben, zag dat de voorbijgangers een zijstraat waren ingegaan, en keerde op zijn schreden terug. Zonder een woord te zeggen zette hij zich op de duozitting, waarna de beide mannen in volkomen stilzwijgen wachtten, tot zij dicht achter zich het geluid hoorden van de auto, die door Henderson werd bestuurd.

De reus volgde nauwkeurig zijn instructies, en reed kalm verder, in een matig gangetje zonder zelfs door een blik te laten bemerken dat hij die inspecteur kende. En dat behoefde toch waarlijk niet, want op dit ogenblik was

de straat weer zo uitgestorven, als waren al die huizen onbewoond.

Toen pas zei Brand fluisterend:

— Ik raad je aan om niet al te ver te rijden want het is hier zeer stil en zij zouden de motor kunnen horen.

— Is hier geen garage in de buurt? vroeg Raffles, even zacht.

— Ik heb niets gezien. In deze straat is er althans geen.

— Maar ik weet er wel een in de buurt, mylord, liet zich plotseling uit de duisternis de stem horen van Henderson die zijn wagen even had gestopt. Het is zeker geen vijf minuten rijdens hier vandaan. Het is een nachtgarage.

— Goed, wijs ons dan de weg, James beval Raffles zacht. Maar wacht ik wil mij eerst van deze uniform ontdoen, want de kleine grap zal nu wel de ronde hebben gedaan door alle politiebureaus, en wie weet zijn de meeste garages ook al ingelicht. Wacht een ogenblikje ik ben dadelijk klaar.

Raffles wipte in de auto, vijf minuten later ging het portier weer open, en inplaats van de rijzige slanke, donkere inspecteur trad nu een heer van middelbare leeftijd naar buiten, met enigszins gebogen rug, en dun grijzig haar.

Hij glimlachte even bij het zien van de bewondering in Brand's ogen en zei:

— Ik ga nu naast Henderson zitten en jij neemt de motorfiets van me over, Charles. Volg ons op enige afstand en onthoud goed de weg.

Nu, er viel niet veel te vergeten want de garage bleek zich te bevinden in een vrij brede zijstraat van de verkeersweg, waaraan het alleenstaande huis was gelegen.

Nadat auto en motorfiets in de garage waren gezet, behoefden de drie mannen niets anders te doen dan, ieder op zichzelf wel te verstaan die zijstraat weer terug te lopen en zij vonden elkaar pas weer in de schier ondoordringbare schaduw van de blinde zijmuur van het huis.

Het was stellig onmogelijk geweest, iets van hun nadering te bespeuren, tenzij een van de bewoners, zo ver hij

kon uit een raam was gaan leunen hetgeen nauwelijks mocht worden verondersteld.

Niet zodra waren zij daar bijeen, of Raffles vroeg zacht:

— Begin nu maar eens met mij enige inlichtingen te geven. Reed de chauffeur weg?

— Ja, die ging zeker de auto weg zetten.

— Dan moeten wij er rekening mee houden, dat hij is teruggekeerd in de korte tijd toen jij mij tegemoet liep. Had de man in de auto moeite, de vrouw te bewegen om het huis binnen te gaan?

— Niet in het minst. Zij sprak van een paleisje van een buitenplaats, zij verbeeldde zich dat zij herten en zwanen zag, sprak daar opgewekt over en scheen er naar te verlangen binnen te gaan.

— Wat zeg je daar? vroeg Raffles, die met de grootste aandacht had geluisterd. Maar als dat zo is, dan moet zij nog altijd onder hypnose zijn geweest.

— Welnu, dat kan toch immers best.

— Natuurlijk kan het zeer goed, maar weet je wat het betekent Charles? Het betekent dat de man die bij haar in de auto zat ditmaal niemand anders kan zijn geweest dan de Luipaard zelf.

— Waarom denk je dat? vroeg Brand verbaasd.

— Omdat hij haar natuurlijk geen verdere opdracht had gegeven dan noodzakelijk was om zijn doel te bereiken. Het is onzin, aan te nemen, dat hij die lange rit van vele uren zou maken om haar hier op te sluiten terwijl hij niets anders behoefde te doen dan haar in de auto het collier af te nemen, uit te stappen en weg te wandelen. Er moet dus intussen iets gebeurd zijn, dat zijn plannen heeft veranderd. Maar daar hij haar bepaald alleen maar had opgedragen, om acht uur in de avond haar huis te verlaten door de zijdeur en in haar auto te stappen, die voor de deur geparkeerd zou staan zo moet hij haar in de auto opnieuw onder zijn macht hebben gebracht, anders had zij bij het uitstappen onmogelijk kunnen praten, zoals zij volgens jou gedaan heeft.

— O ik kon woord voor woord duidelijk verstaan. Zij scheen erg opgewekt te zijn.

— Maar hem, heb je hem gezien? vroeg Raffles, naar het scheen opgewonden als maar zelden.

— Helaas niet en ik heb er nu spijt van, dat ik mijn standplaats niet beter koos. Ik zag niets anders dan twee verlakte molières, sokken, de rand van een pantalon.

— Maar heb je hem niet gezien toen hij naar binnen ging? Hij moet toch de deur voor haar hebben opengesloten?

— Toen was hij al te ver af om iets van zijn gelaatstrekken te kunnen onderscheiden. Maar dat kunnen wij later toch aan haar vragen?

— Onmogelijk zei Raffles, enigszins ongeduldig. Die vrouw is toch niet normaal. Het is buitengesloten dat zij naderhand een beschrijving van zijn uiterlijk zal kunnen geven, evenmin als van het huis. Zij zal niets weten als zij eenmaal ontwaakt is. Maar kom, wij hebben nu genoeg gepraat, als hij binnen is zullen wij hem wel weten te vinden. Wij moeten nu allereerst zoeken naar een middel om hier binnen te komen.

— De voordeur? opperde Brand.

— Dat lijkt mij te gevaarlijk. Niemand kan zeggen of bij het openen van de deur, niet een alarmsignaal afgaat, en het ontbreekt ons aan tijd om dat grondig te onderzoeken. Een raam op de eerste verdieping zou veiliger zijn dunkt mij. Zijn er keldergaten?

— Een enkel, een hand hoog, en dan nog met dikke tralies ervoor. En ik heb nog niet eens kunnen zien of dat ding aan de binnenzijde misschien gebarricadeerd is; evenals de huisdeur naar de derde en vierde verdieping. Die étages schijnen onbewoond te zijn Edward, wat dunkt je van die deur?

— Is het een gewone deur? vroeg Raffles, aanstonds wantrouwend.

— Neen de ruit is kapot en er is een stevige plank voorgespijkerd.

— Dan daar maar liever afgebleven, Charles, zei Raffles met een lachje. Ik heb leergeld betaald. Deuren van

zogenaamd onbewoonde verdiepingen boezemen mij altijd wantrouwen in.

Laten wij het dus liever bij een raam houden.

— Dat kun je aan de voorzijde van het huis niet doen, want aan de overkant zijn huizen en je kunt niet zeg-

gen of iedereen daar al slaapt.

— Dan zullen wij het zekere voor het onzekere nemen, amice, en aan de achterzijde binnengaan. Hier is een schutting, daar moeten wij dus in de eerste plaats overheen. James, het woord is aan jou.

HOOFDSTUK VI

DE MAN MET HET MASKER

Henderson wist wat er van hem verlangd werd, plaatste zich met de rug naar de schutting, zakte een weinig in de knieën door, en vouwde zijn reusachtige handen ineen, zodat zij als trede konden dienen voor Raffles, die er de voet op plaatste, en op deze wijze gemakkelijk over de schutting kon klimmen, op de voet gevolgd door Brand.

Nu stonden de drie mannen in een bijna tastbare duisternis, zodat zij zeer zorgvuldig moesten uitkijken om niet telkens te struikelen over half door roest verteerde dwarsliggers, spoorstaven, machinedelen, gebroken vliegwielen en kilometers scheepsketting, die overal ordeloos verspreid lagen.

Maar Raffles ging voorop, de anderen bij de hand houdend, en met zijn scherpe blik de duisternis doorborend, totdat zij korte tijd later opnieuw moesten stilstaan, daar zij de achterkant van het huis hadden bereikt.

Zo op het oog leek het een wrakke deur, waarvoor zij stonden, met een gewoon slot maar Raffles had reeds geleerd de deuren te wantrouwen waardoor de Luipaard wellicht in en uit ging. Weliswaar was deze deur van hout, en kon dus niet onder stroom staan, maar zij was misschien gebarricadeerd of voorzien van een alarminrichting.

Raffles keek dus aanstonds uit naar andere middelen om binnen te komen. En daar hij als een kat in het donker kon zien, duurde het niet lang, of hij bemerkte op enige afstand een ladder van zes sporten nauwelijks twee meter

lang en verderop nog enkele planken.

— Ga die maar eens halen, James, zei hij zacht aan het oor van Henderson die zelfs geen inlichtingen vroeg maar dadelijk heenging, om enkele tellen later terug te keren met het laddertje en een paar stevige planken.

— Wat moet daarmee gebeuren? vroeg Brand verwonderd, kijkende naar het laddertje. Dat reikt bij lange na niet tot het raam van de eerste verdieping.

— Het zal zelfs tot het raam van de tweede reiken, amice, antwoordde Raffles met een glimlach. Wij zullen hier een kleine vertoning gaan geven waarbij Henderson maar eens blijf moet geven van zijn kracht. En let nu eens goed op, James. Zie je daar die lange, ijzeren haak een weinig boven de deur?

Henderson keek naar boven. Inderdaad stak uit de muur een stevige vierkante, ijzeren stang, nog ondersteund door een dwarsijzer waaraan misschien lang geleden een uithangbord of iets dergelijks bevestigd was geweest.

Dat ijzer bevond zich bijna drie meter boven de grond, en scheen stevig in de muur bevestigd te zijn.

— Ik zie het mylord, fluisterde Henderson. Wat moet ik ermee doen?

— Je behoeft er voorlopig niets mee te doen James. Maar let nu op de schutting. Zoals je ziet loopt zij door tot aan de achtermuur, en is ruim twee en een halve meter hoog. Welnu, wij zullen deze plank van de schutting naar de haak leggen.

— Zo hoog kun je onmogelijk reiken Edward, protesteerde Brand hoofdschuddend.

— Op de grond staande zeker niet, maar wel als ik op de schouders klim van een zeker heerschap, dat meer dan zes voet lang is. Opgelet, James. Ik neem de plank zo in het midden vast en spreid mijn benen. Buk je, zodat ik op je schouders kan gaan zitten.

De reus had het onmiddellijk begrepen. Hij bukte zich diep, en lichtte een ogenblik later Raffles, die de lange plank in evenwicht voor zijn borst hield als een veertje op zijn schouders. En nu viel het Raffles al heel gemakkelijk de plank zodanig neer te leggen, dat zij bij het ene uiteinde op de schuttingrand, met het andere op de ijzeren stang kwam te rusten.

In een wip was hij op het enigszins schuins liggende, slechts weinig doorzweepende bruggetje geklommen en beval toen laconiek :

— Nu het laddertje, James.

De reus bukte zich, nam het laddertje van de grond stak het Raffles toe alsof het een lucifer was en toen deze het nu met zijn onderende op de plank deed rusten, reikte de bovenkant juist tot aan het venster van de tweede verdieping.

Brand keek ademloos toe. Het laddertje stond natuurlijk scheef, door de helling van de plank, het kon ook maar weinig schuin staan daar de plank niet breder was dan een paar decimeter, en het kon bovendien heel gemakkelijk uitglijden.

De jongeman slaakte dan ook een diepe zucht van verlichting, toen hij bemerkte dat Raffles, viug als een aërobaat langs het steil staande laddertje oplom, de vensterbank bereikte en blijkbaar zonder al te veel moeite het raam opende.

Onwillekeurig had Brand zijn revolver gegrepen, vastbesloten om er terdege dadelijk gebruik van te maken, wanneer Raffles daarboven overvallen mocht worden.

Raffles was verdwenen en een paar minuten bleef het volkomen stil. Toen werd eensklaps de achterdeur met de

grootste behoedzaamheid geopend en de fluisterende stem van Raffles klonk in de duisternis:

— Kom maar vlug naar binnen. Er zit een alarmschel aan, zoals ik al vreesde, maar ik heb daareven de draad doorgeknipt.

Henderson en Brand haastten zich de uitnodiging op te volgen en stonden het volgende ogenblik naast Raffles die heel voorzichtig de deur weer dichtdeed, zonder haar echter op slot te draaien. Integendeel, hij nam de sleutel uit het slot teneinde zich een veilige aftocht te kunnen verzekeren in geval van nood.

Hadden de drie mannen buiten al weinig kunnen zien hier in deze smalle gang was het zo stikdonker, dat zij elkaar zelfs niet durfden loslaten. Het viel hun onmogelijk, elkaars gelaat te onderscheiden. Maar spoedig klonk de stem van Raffles, die zei:

— In het midden van de gang ongeveer is een trap naar boven. Er zijn mensen op de eerste verdieping, als ik mij niet vergis. Ik meen een heel zwak lichtschijnsel onder een deur te hebben gezien. Ik hoor echter niet praten. Alles is stil.

Maar juist toen Brand een opmerking wilde maken, hoorde men plotseling zacht en kort de huisbel overgaan, een kamerdeur werd geopend, er klonken voetstappen op de trap, en eensklaps werd de gang daghelder verlicht.

Zijn instinct had Raffles gelukkig nog juist bijtijds gewaarschuwd, en geen onderdeel van een seconde, voordat de man die daar voor de straatdeur stond hen bij dat heldere licht door het ruitje had kunnen zien, had Raffles bliksemsnel zijn beide metgezellen bij de arm gegrepen, en hen een soort bijkeukentje binnengeduwd, waarvan de deur gelukkig openstond.

Die man moest dus de befaamde Luienaar zijn. Nauwelijks twee meters scheidden drie krachtige mannen van die sluwe misdadiger, en zij zouden hem zeker gemakkelijk kunnen overweldigen, als zij zich nu op hem wierpen.

Er klonken nu schreden in de gang, grendels werden van de voordeur ge-

daan, deze werd behoedzaam ontsloten, en toen klonk een slechts ten halve gedempte stem:

— Ben je daar, Eddy? Wat heb je met de auto uitgevoerd?

— Gedaan wat u me gezegd hebt, op een veilige afstand eenvoudig laten staan. Wat moeten wij met het ding doen, dat ons dadelijk zou verraden?

— Natuurlijk. De chef zou het ook nooit goed hebben gekeurd.

Even ging een schok door de drie mannen. Zij keken elkaar onthutst aan.

De chef? Dus dan was het toch weer niet de Luipaard, die daar zoëven de deur had geopend? Maar hoe was het dan mogelijk dat de vrouw zoëven in een onbetwistbare staat van hypnose het huis was binnengegaan? Er was geen sprake van, dat de Luipaard haar dit reeds van tevoren kon hebben gesuggereerd, omdat hij deze afloop van zijn onderneming niet had kunnen voorzien. Dat bleek duidelijk uit de gedragingen van zijn handlangers, al begreep Raffles op dat tijdstip nog altijd niet, wat hun toch wel had kunnen bewegen, de vrouw hierheen te vervoeren, en zich aan groot gevaar voor ontdekking bloot te stellen, inplaats van haar eenvoudig ergens achter te laten in de auto, en met het halssnoer te verdwijnen.

Maar plotseling herinnerde Raffles zich iets. Tijdens de rit, niet ver van dit huis, en zeker geen volle tien minuten voor die vreemde reis beëindigd was, had hij gezien hoe de achtervolgde auto op een wenk van een politieagent even had gestopt, hoe die man op het portier toekwam, beleefd aan zijn helm tikte, en even met de inzittenden scheen te spreken. Zou die politiemans de Luipaard geweest zijn? Maar hoe was hij gewaarschuwd? Hoe kwam het dat hij zich juist op de weg bevond?

Hiervoor wist Raffles ook maar een enkele verklaring en dat zou wel de juiste zijn: hoogstens tien minuten nadat de auto van voor het huis in de Park Lane was weggereden, had de wagen gestopt voor een tabaconist; de chauffeur was haastig naar binnen gegaan. Het was nu duidelijk dat hij daar had getelefoneerd.

Gedurende die tien minuten moest er dus in die auto iets gebeurd zijn, waardoor dit opbellen noodzakelijk werd.

Maar reeds was Raffles weer genoodzaakt te luisteren.

De chauffeur zei, eveneens zonder al te veel moeite te doen zijn stem te dempen:

— Wat moeten wij nu met haar aan?

— Zij moet hier blijven tot de chef persoonlijk komt. Hij zal haar wel hypnotiseren en haar dwingen om een briefje te schrijven aan haar man, waarin ze hem zegt dat hij 20.000 pond sterling moet afschuiven, en dat hij haar anders nooit zal terugzien. Ik voor mij vind die losprijs veel te hoog; ik vind haar geen tweehonderd pond waard. Maar misschien denkt hij er anders over.

— Wat een vervloekte flauwe kul, wat een gedoente, klaagde de zoëven binnengekomen chauffeur. En dat had allemaal vermeden kunnen worden. Weet je nu wel heel zeker, Larrick, dat de stenen vals waren?

— Denk je dat ik er geen verstand van heb? Natuurlijk weet ik dat. Er is al een jongen met een advertentie naar de Daily Mail, hij zal er van opfrissen, die mijnheer Clifford om zijn vrouw valse juwelen te laten dragen.

Het was Raffles alsof hij een klap op het hoofd kreeg, en hij had zichzelf wel een schop kunnen geven. Dat was dus de zeer eenvoudige oplossing. Natuurlijk had die Larrick haar onmiddellijk de juwelen afgedaan, zonder dat zij zelfs aan verzet dacht, met het voornemen, er de auto mee te verlaten. Maar eerst had hij ze nog eens bekeken. Hij was klaarblijkelijk een deskundige, en had na enige ogenblikken ontdekt, dat mevrouw Clifford zich niet geneerde om valse juwelen te dragen. Misschien wist zij dat zelf wel niet eens. Misschien had haar man haar eenvoudig wijsgemaakt dat ze echt waren. Raffles had reeds sedert enige tijd rare noten horen kraken over de solvabiliteit van de bankier. Het was volstrekt niet ondenkbaar dat de man poogde, op deze wel eens meer toegepaste wijze, zijn krediet een weinig meer fundament

te verschaffen. Toen Larrick eenmaal ontdekt had, dat al de moeite voor niets was geweest, had hij zich gehaast de geheimzinnige chef te waarschuwen, die toen onmiddellijk nieuwe maatregelen had genomen. Vermoed als politie-agent, zodat ook zijn beide medeplichtigen hem niet konden herkennen, had hij de vrouw in de auto opnieuw gebiologeerd, en haar gezegd waar zij heen moest gaan. Hij had van een villa gesproken, en voor haar was dat oude, wrakke huis van dat ogenblik af dan ook niets anders dan een prachtig landhuis. Daarna had hij zeker een nieuw plannetje uitgewerkt en nu zou hij aanstonds komen opdagen, om haar een brief te laten schrijven, bestemd voor haar echtgenoot, en aan de echtheid waarvan natuurlijk niet te twifelen viel, daar het haar eigen handschrift zou zijn.

Dit alles ging Raffles bliksemsnel door het hoofd, terwijl hij daar doodstil in het keukentje stond, gereed om onmiddellijk in actie te komen als het moest zijn.

Hij stond reeds op het punt, zich van die beide kerels meester te maken en dan rustig de komst af te wachten van de Luipaard, toen dat reeds niet meer kon, en hij dit mooie plan voorlopig moest opschorten, want op hetzelfde ogenblik dat hij de deur wilde openrukken klonken de voetstappen van het tweetal reeds op de trap, en een ogenblik later werd het weer stikdonker.

Een deur ging open en dicht, en toen werd het stil.

Raffles wachtte even tot hij niets meer hoorde, deed toen de deur behoedzaam zover dicht, dat er geen licht meer uit de bijkeuken naar buiten kon stralen en ontstak zijn zaklantaarn.

Zijn gelaat had een verstoorde uitdrukking toen hij zacht fluisterde:

— Wij hadden eerder moeten optreden. Wij hadden ons van die kerels moeten meester maken.

— Maar dat kan nog gebeuren, mylord, merkte Henderson op, die zijn vuisten reeds balde, en om zich heen keek, als zocht hij een wapen.

— Niet zo gemakkelijk als het hier in de gang zou zijn gegaan, James, zei Raffles mismoedig. Zij hebben haar waarschijnlijk in een kamer opgesloten. Laten wij in ieder geval maar naar boven gaan, dan kunnen wij hen daar opwachten.

Dat voorstel leek niet zo kwaad, en toch had het bijna noodlottige gevolgen gehad, zoals spoedig zou blijken.

Achter elkaar slopen de drie mannen zo zacht als zij konden, en na de lantaarn weer gedoofd te hebben de trap op, bereikten een portaal, waar slechts een klein electrisch lampje een zwak schijnsel verspreidde en luisterden. Zij hoorden mannenstemmen, blijkbaar komende uit een vertrek aan het einde van de gang.

En juist toen zij wisten waar dat geluid vandaan kwam, werd er weer gebeld, op een eigenaardige manier.

Daar was ongetwijfeld de geheimzinnige chef, de machtige hypnotiseur, de Luipaard in persoon.

Er was geen tijd te verliezen. Raffles draaide bliksemsnel de kruk om van een deur die zich vlak naast hem bevond en die tot hun geluk niet gesloten bleek te zijn. Zij gingen een donkere kamer binnen, op hetzelfde ogenblik dat de deur van het vertrek, waar zij hadden horen spreken, openging.

Een man liep de gang in, daalde de trap af, en door de deurkier zagen zij het weer licht worden. De stappen gingen verder, de voordeur werd geopend en enige woorden werden op haastige toon gewisseld.

Toen klonken er weer stappen op de trap, maar zij waren maar van één persoon.

De chauffeur bleek terug te zijn gekomen. De drie mannen, die nauwelijks durfden ademen, hoorden hem de andere kamer binnengaan en op zachte toon tot Larrick zeggen:

— Daar is hij. Hij heeft een zwarte lap voor zijn gezicht. Hij zegt dat wij hier zolang de kamer uit moeten gaan, en hiernaast op hem wachten; hij wil alleen zijn met haar.

De drie mannen in de achterkamer, die wisten wat dit voor hen betekende,

maakten zich reeds gereed tot een handgemeen in optima forma, en Henderson grijsde zacht voor zich heen, toen zij Larrick hoorden zeggen:

— Dank je wel. Mij niet gezien. Het kan misschien lang duren, en hiernaast is de elektrische lamp kapot. Wij kunnen wel zolang in de gang gaan.

— Maar hij wil ons niet zien.

— Dan de trap op naar boven. Vooruit maar. Al die gekheid ook...

Het was duidelijk dat mijnheer Larrick uit zijn humeur was. Hij verscheen in de gang, gevolgd door de chauffeur, en ten derde male was Brand geen meter verwijderd van de man, wiens voeten en broekrand hij slechts gezien had, zonder iets van zijn gelaat af te weten.

Er klonk een heel kort geluid dat misschien een waarschuwing was, en toen de voetstappen van de twee mannen die naar de tweede verdieping gingen.

Raffles fronste even de wenkbrauwen, en bromde:

— Nu hoop ik maar dat zij het open raam niet vinden. De drommel mag hen halen, wij moeten op het ergste voorbereid zijn.

Binnen vijf minuten zou er reden in overvloed tot handelen zijn, maar dat wist Raffles toen nog niet. Voetstappen klonken op de trap, de deur van de voorkamer werd geopend en juist weer gesloten, toen er beneden heftig gebeld werd, alsof er brand was. Onmiddellijk weer het gerommel van voetstappen op de trap, een deur die open en dicht ging, het geluid van een grensel, die voorgeschoven werd, dan het opentrekken van de voordeur, en een schorre jongensstem, hees en opgewonden:

— Larrick. Larrick. Er is onraad. Ik ben achter het huis geweest, er ligt een plank en er staat een laddertje tegen het raam van de tweede verdieping. Kijk of de achterdeur gesloten is.

Geen seconde later klonk er een met moeite onderdrukte kreet van woede, Larrick had natuurlijk de doorgeknipte draad van het alarmtoestel gevonden.

Men begreep nu dat er indringers in

huis waren en wilde de chef gelegenheid geven te ontvluchten.

Raffles zei niets, en dat behoefde ook niet, want reeds wierp de reus zich met zijn volle gewicht tegen de gangdeur, waarvan het bovenste paneel krakend openbarstte. Zo vlug zij konden, stapten de drie mannen door het gat, en Raffles rukte aan de deur van de kamer, waar mevrouw Clifford zich nu in de macht moest bevinden van de Luipaard. Ook deze deur was gesloten. Het volgende ogenblik nam Henderson een kort aanloopje, en wederom wierp hij zich met het volle gewicht van zijn tweehonderd en tien pond tegen de deur die het al evenmin uithield, en met een geluid als een gewerschot opensprong.

In het midden van een zeer karig gemeubileerde kamer stond een man met een zwarte lap voor het gelaat, die een vrouw bij de hand hield, die lachend en blijkbaar heel verwonderd rondkeek, maar zonder een schijn of schaduw van vrees. De man had een revolver in de hand en vuurde van de heup af op Raffles zonder hem evenwel te raken. Raffles zowel als Brand trokken hun wapens, maar voor zij die konden gebruiken gebeurde er wéér iets onverwachts.

Vlak achter de man met het zwarte masker bevond zich een hoge spiegel. De gemaskerde liet een kort lachje horen, en deed, de vrouw met zich meertrekkend, bliksemsnel een stap achteruit. Sneller dan men het met het oog kon volgen, draaide de wandspiegel om een onzichtbare as, nog een stap achteruit, en het volgende ogenblik waren de man zowel als de vrouw aan het oog onttrokken, terwijl de spiegel weer op zijn plaats klapte. Brand vuurde en met luid geraas kwamen de grote glascherven omlaag. Daarachter vertoonde zich de stalen wand van de eigenlijke geheime deur. Plat als een geldstuk viel de kogel neer, die hij had afgevuurd.

— Naar buiten, de straat op, riep Raffles. Als we aarzelen zal hij ons nog ontsnappen.

De drie mannen stapten door het gat in het paneel van de ingedrukte

deur, bereikten de gang, renden de trap af, en wilden door de voordeur vertrekken. Deze was echter gesloten. Zij vloegen naar de achterdeur. Ook die was afgesloten, en er gingen twee of drie kostbare minuten heen, alvorens de drie mannen door een opgeschoven keukenraam naar buiten waren geklommen,

het met oud roest overdekte erf hadden bereikt en over de schutting waren gesprongen.

Zij kwamen nog juist bijtijds aan de andere kant neer, om te horen hoe een auto in de verte wegreed, onder luid getoeter van de claxon, dat klonk als een duivelse schaterlach.

HOOFDSTUK VII

DE LAKPUMPS

John Raffles was en is steeds gebleven een sportman in de volle, de ware betekenis van het woord; hij was, wat de Engelsman noemt, « een goed verliezer ».

En zo schreef hij het dan ook slechts aan zijn eigen onvoorzichtigheid en zijn overijld handelen toe, dat de Luipaard hem toch nog had kunnen ontsnappen. Het is waar, niemand had kunnen denken, dat er zich van die romantische, geheime uitwegen bevonden in zulk een prozaïsche, moderne huisbarak, maar aan de andere kant had Raffles er rekening mee moeten houden, dat de man als die geheimzinnige hypnotiseur niet alles op één kaart zou zetten, en niets aan het toeval zou overlaten. Ofschoon hij die nacht wel aan andere dingen te denken had dan aan een grondig onderzoek van het huis, zo bleek hem toch reeds de volgende ochtend, na het lezen van de ochtendbladen, wat hij nog niet wist maar wel vermoedde:

Het huis was voorzien van alles wat er nodig is, om van verschillende plaatsen af alle deuren op de eerste verdieping te kunnen grendelen.

Er was nog méér. Een nog laat blokkend student aan de overzijde van de straat, die met open ramen werkte, waarschijnlijk om zijn hersens fris te houden, had de revolverschoten gehoord zelfs het rinkelen van het dikke spiegelglas en had direct een politieagent gewaarschuwd. Natuurlijk was toen spoedig het huis gevonden van waaruit de schoten hadden geklonken, er was een grondig onderzoek ingesteld,

men vond verdachte dingen, onder andere een soort stellage aan de achterzijde, een gesaboteerde alarminrichting van een deur, twee ingetrapte deuren op de eerste verdieping, een jongensfiets, en dan een stukgeschoten spiegel met daarachter een stalen wand, die blijkbaar een deur was. Maar van de bewoners vond men geen spoor, evenmin als men een slachtoffer vond.

Raffles had dus slechts één enkel ding gewonnen en dat was niet eens zo héél veel waard. De Luipaard had er een steunpunt bij ingeschoten, want hij kon er natuurlijk niet aan denken, nog ooit van dit huis gebruik te maken. Maar aan de andere kant had hij heel wat verloren; dat was zijn zelfvertrouwen en dat wilde hij tot iedere prijs herwinnen.

Moeilijk zou het zijn, dat ontveinsde Raffles zich geen ogenblik. Noch hij, noch Brand, noch Henderson hadden ook maar één van de drie kerels goed gezien, en van de jongen konden zij zich ook slechts een flauwe voorstelling vormen, na de beschrijving die Brand van dat jog kon geven, die hem ook alleen maar in de duisternis van de tuin had gezien, toen hij op zijn fiets sprong.

Andere aanknopingspunten waren er niet. Mevrouw Clifford was en bleef zoek. Niemand wist waar zij was. De Luipaard had haar dus zeker gebracht naar een plek, waar hij haar vooreerst volkomen veilig wist. Men had alleen de blauwe auto, de splinternieuwe Bentley teruggevonden, wel een beetje be-

schadigd, maar dan ook leeg.

Het behoeft nauwelijks te worden gezegd dat er een boosaardige hilariteit ontstond, vanwege de advertentie in de Daily Mail. Raffles en Brand wisten, dat Larrick dit op zijn eigen houtje had gedaan, maar algemeen werd het op rekening geschoven van de Luipaard en er werd heel wat gelachen en gefluisterd, toen men het daar zwart op wit te lezen kreeg, dat mevrouw Clifford gepronkt had met glazen kraaltjes om haar hals.

De toestand van Clifford zelf was intussen allesbehalve benijdenswaardig. En zeker zou Clifford onder de meedogenloze spot van zijn stadsgenoten zijn verpletterd, als men geen medelijden met hem gehad had, wegens de ontvoering van zijn vrouw. Het is pas naderhand vast komen te staan, dat de bankier de brief van zijn vrouw ontving in de vroege namiddag, die volgde op de nacht, die in het vorige hoofdstuk is beschreven. Daarin had mevrouw Clifford haar man bezworen, niets aan de politie mede te delen, en een bedrag van 20.000 pond sterling voor haar invrijheidstelling gereed te houden, welk geld des avonds zou worden afgehaald door een man, die een wachtwoord als herkenning zou geven en die hij moest aantreffen op een bepaald uur en op een bepaalde plek.

Maar de bankier zou zich nooit naar die plek begeven, om redenen die spoedig duidelijk zullen worden.

Het was half vier in de namiddag, toen Raffles zich liet aandienen bij Alwin Clifford, ditmaal in de gedaante van een effectenmakelaar uit Bristol.

— Mijnheer Clifford, begon Raffles, ik zal niet veel van uw tijd in beslag nemen. U hebt reeds meer met mij te doen gehad. U hebt mij gewantrouwd, en mij verraden, wat ik niet verdiend had, maar toch meld ik mij opnieuw bij u aan, bezielde door de wens, zeker niet in de eerste plaats om u aange-naam te zijn, want ik voel niet zo bijzonder veel sympathie voor u, maar dan toch om een misdadiger de voet dwars te zetten, die het tegen mij heeft durven opnemen. Ik ben John Raffles,

ik was Lafonte, zoals ik inspecteur Clark was. Gij zult dat nu wel weten. Ik ben ook geen effectenmakelaar, en de stad Bristol ken ik slechts zeer oppervlakkig. Wat het voorval betreft in het eenzame huis, ik heb er aan deelgenomen, en ik had gaarne uw vrouw willen bevrijden, als ik niet zo dom was geweest door te lang te wachten.

Clifford had in de grootste verbazing toegelusterd, met open mond en stotterde nu:

— Gij durft heel wat wagen, mijnheer.

— Ja, dat is zo mijn gewoonte, zei Raffles koeltjes. Ik zal kort zijn, mijnheer Clifford. Neemt u mijn hulp aan, om het verblijf van uw vrouw op te sporen?

— Hoe kan ik u daarbij van dienst zijn? riep de bankier op een toon van wanhoop.

— Wel, bijvoorbeeld door voorlopig te weigeren, onder voorwendsel dat gij tijd nodig hebt om zoveel geld los te maken, de losprijs te betalen. Wanneer moet de man zijn geld hebben?

— Maar weet gij dan alles? barstte de bankier uit. Vanavond heeft hij een afspraak met mij. Ik bedoel, hij geeft mij plek en tijd op, waar ik met die 20.000 pond moet komen, alsof ik die zo in mijn vestzakje bij mij draag.

— Hij zal wel weten dat gij die althans nog bezit, mijnheer Clifford, zei Raffles met een flauwe glimlach, en ik weet het ook. Ik ben tamelijk goed op de hoogte van uw geldelijke omstandigheden, en ik zou mij al deze moeite niet geven, als ik niet zeker wist, dat gij nog over een groot kapitaal beschikt. Gij bemerkt wel dat weinig voor mij verborgen is gebleven. En luister nu goed, mijnheer Clifford. Gij zult moeten erkennen dat gij mij bitter onrecht hebt aangedaan, door mij te wantrouwen. Ik zal u in de gelegenheid stellen te tonen, dat gij uw leven wilt beteren. Ik wil van u het bewijs hebben dat gij mij vertrouwt. Gij betaalt mij 5.000 pond sterling, waarlijk een bagatel en ik zal zorgen, dat gij uw vrouw weer terugkrijgt, die u toch zeker dat bedrag wel zal waard zijn.

— Ik erken dat ik verkeerd gedaan heb. Maar stel u dan ook eens in mijn positie, mijnheer... mijnheer Raffles. Gij zijt dan toch een vijand van de maatschappij, nietwaar, en...

— Een vijand van nutteloze rijkdom, mijnheer Clifford, verbeterde Raffles koeltjes. Gij zult moeten toestemmen dat dit iets anders is.

— Laten wij daar niet over twisten. In ieder geval dacht ik mijn plicht te doen, door de politie in de arm te nemen. Ik erken dat gij de slimste zijt geweest, ik erken voorts, dat ik niet het recht had om u te wantrouwen en als gij maakt, dat ik mijn vrouw terugkrijg, en die 20.000 pond sterling niet behoef te betalen, dan zal ik er u gaarne 6.000 voor ter hand stellen.

— Daar reken ik dan ook op, mijnheer Clifford, zei Raffles effen. Nog nooit heeft iemand mij straffeloos kunnen bedriegen. Dan is hiermede ons gesprek beëindigd. Ik dank u voor uw vertrouwen, en ik zal u bewijzen dat ik het waard ben. Want, ziet gij, dat daarvan die 5.000 pond was maar een grapje. Voor dergelijke aangename bezigheden laat ik mij nooit honoreren. Ik zal mij wel anders schadeloos weten te stellen. Ik bezorg u uw vrouw gratis terug, mijnheer Clifford. Natuurlijk zou ik vanavond reeds kunnen beginnen, en de man volgen, die met u moest spreken, maar ik vrees dat zij hun maatregelen wel goed zullen hebben genomen.

— O, daarvan is geen sprake, riep Clifford uit, die in de grootste verbazing had geluisterd. Mij is bevolen, geheel alleen, en te voet naar de afgesproken plek te gaan, en die is zo goed gekozen, dat men zich daar onmogelijk in hinderlaag zal kunnen leggen.

— Dat dacht ik wel. Nu, dan blijft er niets anders over dan tijd te winnen. Zeg dat gij drie of vier dagen minstens nodig hebt om het geld bijeen te krijgen. En wat mij betreft, ik zal ook niet stilzitten. Adieu mijnheer Clifford, en ik hoop u spoedig goede berichten te kunnen brengen.

Terwijl de bankier zich thans uitputte in talloze dankbetuigingen, nam Raffles

afcheid, en verliet het huis.

Laat in de namiddag kwam snel en onverwacht het einde. En ook ditmaal hielp het toeval of het geluk of de voorzienigheid Raffles op het goede spoor. Hij zat namelijk met Brand in de eetzaal van Hotel Cecil, waar zij tamelijk vroeg gedineerd hadden, toen hij bemerkte dat de jonge man gedurende enige ogenblikken strak naar iemand keek, die aan de overzijde van het gangpad was gezeten, half met de rug naar hen toegewend, en meer speciaal naar de voeten van die elegant geklede jongeman.

— Trekken die lakschoenen je zo bezonder aan, Charles, bevalt het model je zozeer? vroeg hij na enige ogenblikken glimlachend.

— Stil. Het is onze man. Het is de man van de Bentley. Het is Larrick.

Hij had de naam heel zacht gefluisterd, maar Raffles had hem niettemin verstaan, en vroeg, zijn servet neerlegend:

— Weet je zeker dat je je niet kunt vergissen?

— Uitgesloten. Ik heb met mijn neus op geen twee duim afstand van die opzichtige lakpumps gelegen.

— Dan gaan wij dat ventje voor alle zekerheid na. Wij zullen nog eerst zijn stemgeluid beluisteren, dan is iedere twijfel opgeheven.

Nog geen seconde daarna kregen zij daartoe de gelegenheid, want de jongeman met de glimmende pumps, riep op vrij luide toon om de ober en vroeg om een der avondbladen. De beide vrienden keken elkaar met glinsterende ogen aan. Er viel niet aan te twifelen, die man, die daar alléén aan een tafeltje zat te dineren, was Larrick.

De auto van Raffles met het gemakkelijk verwisselbare nummerbord stond onder de hoede van Henderson, die al gegeten had in een zijstraat, vlak bij geparkeerd, en kon onmiddellijk gebruikt worden. Beide mannen hadden zich voor alle zekerheid gewapend, en in de auto, goed verborgen, bevonden zich enkele werktuigen, die nodig kunnen zijn om ongevraagd een huis binnen te dringen, en die Raffles voor alle

zekerheid had meegenomen.

Brand stelde zich op bij de uitgang, Raffles bij een tweede deur, die men ook kon gebruiken, als men het hotel verliet, en Henderson werd onmiddellijk gewaarschuwd. Na tien minuten werd hun geduld beloond, want Larrick kwam te voorschijn, vroeg aan de vestiaire zijn overjas en hoed, verliet het hotel zonder op of om te kijken, blijkbaar volkomen zeker van zijn zaak, en stapte in een cabriolet, die op het grote voorplein in de file geparkeerd stond. In een oogwenk kwam ook de auto van Raffles voorrijden, met Henderson aan het stuur, die de geel gelakte Morris cabriolet van Larrick begon te volgen, maar op een behoorlijke afstand.

Hoewel Raffles hoopte, dat hij bij deze gelegenheid de echtgenote van de bankier zou vinden, wist hij wel, dat hij het vinden van de Luipaard nog wat zou moeten uitstellen. Het was nu wel duidelijk dat zelfs zijn handlangers niet wisten wie hij was. Hij scheen zich slechts gemaskerd aan hen te vertonen. En als men hem moest opbellen, dan geschiedde dat zeker door een betrouwbare bemiddelaar. Kon men die man vinden, dan was de ontdekking van de Luipaard zelf zeker niet ver meer.

Over dit alles dacht Raffles na, terwijl Henderson de auto bekwaam door de thans vrij drukke straten stuurde, steeds op het spoor van het gele tweezittertje, dat zich door zijn kleur verreesde. Het was duidelijk dat Larrick een nieuweling in het vak was, anders zou hij zich wel eens bedacht hebben, alvorens voor zijn doel een zo opzichtige wagen te gebruiken.

Toen zij bijna een uur aldus gereden hadden, vroeg Brand:

— Geloof je dat ze haar met geweld opgesloten houden?

— Daar is, dunkt mij, geen sprake van, antwoordde Raffles. Waarom ook? De Luipaard zal haar eenvoudig gezegd hebben: «Blijf rustig in dat huis tot nader orders», en zij zal niet beter weten of het hoort zo. Bedenk dat zij in een soort van droomwereld leeft op dit ogenblik. Natuurlijk zal hij op ge-

regelde tijden moeten komen om haar opnieuw onder zijn invloed te brengen, want die duurt niet eeuwig. Maar voor het overige zal ze zo vrij zijn als een vogeltje in de lucht. Ha, ik geloof dat wij daar ons doel genaderd zijn, de Morris stopt, geloof ik.

Bijna op hetzelfde ogenblik zwenkte Henderson snel en handig een zijstraat in, stopte, wendde zich om en fluisterde, alsof men hem op die afstand had kunnen horen.

— Vierde huis van de hoek, mylord. Er is een stoep van drie treden voor de deur. Daar is hij binnengegaan.

— Dank je. Wacht hier dan, ik geloof niet dat het lang zal duren.

Raffles en Brand stapten uit, drukten hun hoed wat vaster op hun hoofd, overtuigden zich met een enkele blik, dat zij eruit zagen als keurige gentlemen, gingen toen bedaard de hoek om en liepen rustig toe op het vierde huis, een mooi, oud gebouw. Alle huizen waren hier trouwens royaal gebouwd en goed onderhouden, en het was duidelijk dat men in een goeude buurt was.

Er brandde licht in de vestibule van het bewuste huis en Raffles belde dadelijk doodgewoon aan. Wel een beetje tot zijn verwondering werd de deur vrij spoedig geopend door een huisknecht, die met een verlegen lachje zei:

— Eigenlijk hadden wij u niet meer durven verwachten, mijnheer Harriman.

Het was duidelijk dat de huisknecht door een toevallige gelijkenis op een dwaalspoor was gebracht en Raffles was er de man niet naar, om daarvan niet aanstonds een nuttig gebruik te maken. Hij stond het volgende ogenblik in de vestibule, met Brand naast zich en nu pas zag de man zijn vergissing in, verbleekte, en zei met een gezicht dat van spijt en verwarring was:

— Wie bent u, wat wilt u hier? U bent niet uitgenodigd. Mijn meester ontvangt nu geen bezoeken.

— Mijn bezoek wel, broer, antwoordde Raffles spottend. Ik meen te weten, waar ik de geëerde dames en heren kan vinden. Ik hoor gelach uit die kamer. Wat is dat, grapjas? Zou je waarachtig durven...

De huisknecht had een revolver getrokken uit de zak van zijn rose en wit gestreept jasje, maar voor hij er gebruik van kon maken, velde een vuistslag van Brand hem ter aarde. Zijn lichaam kwam bonzend in een hoek van de vestibule terecht, terwijl zijn revolver uit zijn hand vloog en in een grote hoog te land kwam op een sofa.

Raffles stak het wapen onmiddellijk bij zich en zei:

— En nu als de gesmeerde bliksem! Wij hebben geen tijd te verliezen. Neem ook deze revolver, dan heb je er twee, en dek daarmee mijn aftocht. Dit is geloof ik, de deur.

De beide vrienden waren een brede trap opgegaan van ongeveer veertien treden, bereikten een portaal, waarvan Raffles dadelijk de deur opende, zonder aan te kloppen. De beide vrienden stonden op de drempel van een kleine, helderverlichte eetkamer, waar vier heren en twee dames aan een rijk gedekte tafel zaten.

De heren zaten even verbluft te kijken naar de beide indringers, maar die uitdrukking veranderde al gauw in een van schrik en woede, toen Brand zei:

— Wie één stap doet, krijgt een kogel door zijn kop. Blijf rustig zitten en verroer je niet. Mijn metgezel heeft een kleine plechtigheid te verrichten.

Met een glimlach om de lippen trad Raffles op het groepje toe. Hij begon met Larrick, die krijt wit was geworden, en ontlaste hem van een portefeuille, die overmatig dik scheen te zijn, terwijl hij hem bestraffend toevoegde:

— Hoe kan een heer, die op goede

kleding prijs stelt, het model van zijn rok bederven door zulk een dikke portefeuille. Die diamanten ring, als ik u verzoeken mag. Is dit horloge van goud? O, neem mij niet kwalijk, ik zie dat ik u beledig. Uw portefeuille als ik u verzoeken mag, mijnheer. Merci. De uwe, waarde drinkebroer met je rode voor-gevel. Aha, ook deze vertoont een aangename corpulentie, die veel belooft. Uw dasspeld, als ik zo vrij mag zijn. Dat is een aardig model. En nu nog uw polshorloge, mijnheer, en uw heurs. Ik dank de heren zeer, ik geloof dat de oogst zal meevallen. Maar nu de hoofdzaak. Mevrouw Clifford, mag ik u uitnodigen mij naar buiten te vergezellen?

De jonge vrouw liet een echt bakvis-gilletje horen. Het was duidelijk dat zij verre van normaal was. Zij besepte blijkbaar volstrekt niet wat er aan de hand was. Kort beraden nam Raffles haar in zijn armen, tilde haar van haar stoel, en droeg haar snel de kamer uit. Een ogenblik leek het alsof Larrick woedend wilde opstaan om dit te beletten, maar een enkele beweging van een der revolvers bracht hem tot betere gedachten. De deur viel achter de beide mannen dicht, en Brand draaide snel de sleutel van buiten in het slot om.

Zij liepen voorbij de nog bewuste-loze huisknecht, Brand opende de deur, overtuigde zich dat er slechts weinig voorbijgangers waren, Raffles zette de vrouw op haar voeten en gewillig, zonder een woord te zeggen, liet Mrs. Clifford zich naar de wachtende auto geleiden.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT :

HET LIJK IN DE PUT

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f 58,80, nu **VOOR SLECHTS** f 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3,50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35,40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster - Serie, ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266